

PEKKA ERVAST

TÄHTIKOULUT

MYSTICA

TÄHTIKOULUT

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1930 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa maaliskuussa 2016
Jaakko Kesävuori

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 39

TÄHTIKOULUT

HELSINGIN ESITELMIÄ TOUKOKUULLA 1929

PITÄNYT
PEKKA ERVAST

HELSINGISSÄ 1930
MYSTICA

O. Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINOSSA RAUMALLA 1930

E. S:lle, joka toivoi,
ja
H. L:lle, joka toteutti,

omistaa ystävällisimmin tämän kirjasen
Tekijä.

I.

ITSEKASVATUS

H. P. Blavatsky, teosofisen liikkeen alkuunpanija, jonka muistoa aina vietetään teosofisessa maailmassa toukokuun 8 päivänä, toi meille ihmisille suuren valon antaessaan meille teosofisen elämänymmärryksen. Hän toi meille suuren lohdutuksen käytännölliseen, jokapäiväiseen elämäämme, kun hän näytti, mitä varten me elämme ja mitenkä elämämme päämäärä tässä maailmassa on saavutettavissa. Se päämäärä, jonka me ihmiset olemme unohtaneet, on inhimillinen täydellisyys — eikä mikään epä-määräinen kuolemanjälkeinen täydellisyys enkelin muodossa, joka tulisi itsestään, vaan aivan käytännöllinen inhimillinen täydellisyys, joka meidän on itse itsellemme hankittava. Maallinen elämämme olisikin ilman merkitystä, jos sen tuloksena olisi enkelin tila, joka saavutettaisiin kuoleman jälkeen ilman meidän ansiotamme — taikka ainoastaan jonkun mystillisen uskon no-

jalla. Silloin todella voitaisiin huomauttaa, niin kuin monet ovat tehneet, että Jumala olisi heti voinut luoda ihmiset täydellisiksi enkeleiksi eikä ollenkaan pakottaa heitä kärsimään ja tuskailemaan täällä maan päällä turhanpäiväisessä elämässä, jolla ei ole mitään merkitystä.

Mutta H. P. Blavatsky näytti meille, että Jumala ei ole kyennyt luomaan mitään täydellisiä olentoja; semmoinen luominen ei olisi ollut mistään merkityksestä. Jumala on luonut olentoja, joitten tulee itse pyrkiä täydellisyyteen. Silloin heidänkin olemassaolollaan on tarkoituksensa.

Sana „täydellisyys” sisältää niin suuria pohjattomuuksia, ettemme osaa rajoittaa iankaikikisen elämän täydellisyyttä muotoihin, vaan sanomme, että *inhimillinen* täydellisyys on meidän päämäärämme; mitä sen perästä tulee, on uusi kysymys. Ihmisolentoina olemme saaneet ihan-teen, jota kohti kaikki kehitys vie ja johon meidän on pyrittävä, ja siinä on elämän tarkoitus.

Kehitys on tunnustettu tieteellisissä piireissä yleiseksi elämän laiksi. Eikä ihminenkään henki- eli inhimillisenä olentona liene elämän lain ulkopuolella. Tietysti hänkin sielullisena, henkisenä olentona on kehityslain alainen, ja sen-

tähden on lohdullista kuulla jonkunlaisella auktoriteetilla vakuutettavan, että ihminen on olemassa sitä varten, että hän pyrkisi täydellisyyteen ja saavuttaisi täydellisyyden. Tämä ei ole fantasia, ei utopia eikä saavuttamaton ihanne, vaan elämän päämäärä, jonka jokainen yksilö kerran saavuttaa, mutta ei ilman ansiota. Ei sillä tavalla, että ihminen heittäytyy elämän aalloille kellumaan ja sanoo: „Tee minusta täydellinen.” Sillä tavalla ei mitään saavuteta. Ihmiselle on annettu mahdollisuus tulla täydelliseksi omilla pyrkimyksillään ja ponnistuksillaan. Sentähden elämä sanoo ihmiselle: „Kasvata itsesi täydelliseksi.”

Useista uskonnollisista ihmisistä, jotka hengessään aavistavat totuuden, tuntuu totuus järjen ja kokemuksen kannalta mahdottomalta, koska täällä länsimailla olemme unohtaneet jälleensyntymisopin. Mutta H. P. Blavatsky teroittaa meille, että täydellisyyden saavuttaminen on mahdollinen juuri sentähden, että synnymme jälleen. Emme ole täällä ensimmäistä emmekä viimeistä kertaa. Kehityksessämme olemme siinä kohdassa kuin olemme, ja se on jälleensyntymisten tulos, mutta ihanteellisen loppumäärän saa-

vutamme ainoastaan omilla pyrkimyksillämme. Tämä oli H. P. Blavatskyn teosofinen, käytännöllinen sanoma, hänen elämänoppinsa ja periaatteellinen esityksensä siitä, miten ihmiselämän päämäärä saavutetaan. Se ei ole saavutettavissa jumalallisen armon kautta eikä luonnon ilman muuta tuomana tuloksena, vaan ainoastaan ihmisen oman ponnistuksen kautta.

Uskonnot ovat erehtyneet, mikäli ovat antaneet meidän luulla, että täydellisyys annetaan lahjaksi jollain tavalla. Ainoastaan silloin ovat pysyneet totuudessa, kun ovat selvin sanoin sanoneet ihmisille: „Pyrkikää ja ponnistakaa, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ainoastaan itse kasvattamalla itseänne saavutatte elämän päämäärän.” Tämä on kaikkien uskontojen todellinen sanoma ihmisille ja sitä sanomaa H. P. Blavatsky teroitti.

Tietysti on toinen asia, että elämässä on kaikenlaisia esteitä ihmisen pyrkimisen tiellä. Mitä hänen pyrkimyksensä muuten olisikaan? Hän voisi saavuttaa täydellisyyden yhdessä hetkessä, jollei hänessä itsessään olisi esteitä, jollei olosuhteissa ja maailmassa olisi kaikenlaisia vastuksia ja vaikeuksia voitettavana. Esteitä kyllä elämä tarjoaa.

Mutta totta on toiselta puolen, että saamme paljon apua ja armoa. Siinä suhteessa uskonnot ovat oikeassa, kun ovat luvanneet henkistä apua ja armoa toisen tai toisen jumalallisen olennon nimessä niille rehellisille ihmisille, jotka hartaasti ja vilpittömästi pyrkivät. Ihminen on väsyä pyrkimyksissään, kun häntä ahdistavat sekä hänen omat syntinsä ja sairautensa että ympäröivät olosuhteet ja onnettomuudet, ja silloin hän on avun tarpeessa. Mutta apu onkin lähellä, sillä kun ihminen vilpittömästi pyrkii eteenpäin henkisen kehityksen tiellä, on aivan kuin hän avaisi oven henkimaailmaan päin, jumaliin ja enkeleihin päin, jotka ovat valmiita häntä auttamaan; on kuin hän avaisi sydämensä Vapahtajalle, ja Vapahtaja, joka on kaikkialla, Vapahtaja, joka on aina läsnä hänen hengessään, auttaa häntä, lohduttaa, tukee, antaa voimia.

Elämä on antanut meille suuren armolahjan siinä, että emme ole yksin. Kun vilpittömästi asetumme elämän omalle tielle, kun tahdomme kulkea sitä tietä, jota elämä meille tarjoaa ja toivoo meidän kulkevan, silloin saamme apua. Silloin saamme sisäistä lohdutusta ja henkistä

apua toisiltamme ja näkymättömiltä olennoilta, ja silloin meidän on helpompi voittaa sekä sisäiset että ulkonaiset vaikeudet ja vastukset.

Toista on, jos ihmisellä on syrjävaikuttimia ja sivuajatuksia, jos ihminen pyrkii eteenpäin muussa mielessä kuin epäitsekkäässä elämän palvonnassa. Silloin hän sulkee sydämensä ja sielunsa ovet, niin että toiset eivät saata häntä samassa määrin auttaa, ja niin hän joutuu tekemisiin vielä suurempien vaikeuksien kanssa — ja suurimmat vaikeudet ovat aina hänessä itsessään.

Katsellessamme tätä elämän koulua ja sen vaikeuksia ja nähdessämme, kuinka se itse asiassa on todellinen kiusausten koulu, kysymme, mistä tämä kaikki johtuu ja miten se on selitettävissä. Onko todella tarkoituksella niin asetettu? Onko elämässä voimia, jotka pitävät meistä huolta ja joiden tarkoitus on henkevä ja hyvä, vai onko koko tämä kehitysprosessi sokean sattuman varassa?

Tiedemiehemme uskovat kehitykseen, mutta myös sattumaan. He sanovat, että lait ovat sokeita ja vaikuttavat itsestään luonnossa ja ihmiselämässä. Sokeat raudankovat lait vai-

kuttavat esim. taloudellisessa elämässä maan päällä. Niin sosialistinen filosofi ja kirjailija Marx koetti selittää. Uskokoot tieteilijät sokeaan sattumaan, mutta me ihmiset, jotka kamppailemme ja pyrimme hyvään ja näemme omassa elämässämme salaperäisen johdatuksen, me asetumme mieluummin hengessämme H. P. Blavatskyn kannalle, joka yhtäpitävästi suurimpien viisaiden kanssa alati toisti, että olemassaolo on ehdottoman oikeamielisesti järjestetty kosmos. Elämässä on kaikenlaisia voimia, jotka ovat hyviä ja vievät hyvään päämäärään, mutta elämässä on myöskin kaikenlaisia voimia, jotka ovat omiansa estämään hyvän esillepääsyä. Tämä johtuu siitä alkuperäisestä kaksinaisuudesta, joka on olemassa itse absoluuttisessa elämässä, nimittäin tajunnasta ja aineesta.

Tajunta itsestään pyrkii yhteyteen ja ykseyteen. Aine itsestään pyrkii moninaisuuteen ja rikkauteen ja vastustaa näin ollen tajuntaa eli henkeä, kunnes henki sen lopulta voittaa. Nämä kaksi olemassaolon napaa ovat yhtä välttämättömät ja sentähden yhtä hyvät; palvellessaan ja auttaessaan toisiaan ne luovat tuon elämän kukan, täydellisen olennon, joka hengen voimalla

on päässyt aineen herraksi. Hän on noiden kahden toisiaan ikäänkuin vastustavan voiman saavutus. Elämän tarkoitus on kulku harmoniaan, henkeen, itsetietoisuuteen päin ja ylös tietämättömyydestä, pimeydestä ja sokeudesta.

Nyt tekisi mieleni kertoa, millä tavalla ihmisen elämänkoulu on järjestetty tai ehkä paremmin sanoen, miten ihmiskuntamme ja maapallomme suhtautuu ympäröivään kiertotähtimaailmaan eli aurinkokuntaan. En mene liian kauas avaruuteen, vaan pysyn tässä aurinkokunnassa. Tekisi mieleni näyttää teille, vaillinaisesti ja pin-tapuolisesti, miten elämän voimat aurinkokunnassamme ovat järjestetyt eli jakautuneet. Tämöinen esitys voinee jonkun verran huvittaa niitä, jotka ovat tutustuneet astrologiaan. Omasta puolestani en ole teknillinen astrologi, en osaa laskea horoskooppeja y.m.s., ymmärrän vain teoriassa, että astrologia on unohduksiin joutunut, mutta silti pätevä tieteen haara.

Kun puhumme elämän koulusta, tarkoitamme ensi kädessä, että elämä tällä maapallollamme on meille ihmisille kouluna. Mutta on otettava huomioon, että maapallomme ei suinkaan tässä aurinkokunnassa ole ainoa laatuaan, vaan kaikki

planeetat eli kiertotähdet ovat elävien olentojen kouluja. Se merkitsee, että kaikilla planeetoilla — eikä ainoastaan maapallolla — on omat mysteriokoulunsa, salaiset veljeskuntansa, jotka johtavat kunkin planeetan henkistä elämää. Kullakin planeetalla on omalaatuinen koulunsa riippuen siitä, että kullakin planeetalla inhimilliset olosuhteet ja elämän muodot ovat erilaisia. Kunkin kiertotähden asukkailla on omat erikoiset vaikeutensa ja samaten omat erikoiset saavutuksensa.

Tämmöiseltä solaariselta eli interplanetaariselta kannalta sanotaan, että meidän tähtemme on „surun tähti” eli *tuskallisten ponnistusten koulu*. Toisten tähtien koulut ovat toisenlaisia. Jos otamme esim. Merkuriuksen, nimitetään sitä usein *pyrkijöiden keltaiseksi kouluksi*. Venuksesta taas sanotaan, että se on *viiden tarkasti erotettavan asteen koulu*. Tämä viittaa siihen, että elämä Venuksella on helpompaa, ulkonaisesti ja sisäisesti, että toisin sanoen ihmiset siellä ovat enemmän voittaneet ja pitemmälle kehittyneet.

Kaikki kiertotähdet vaikuttavat toisiinsa telepaattisesti, ensinnäkin fyysillisellä vetovoimallaan, kuten kaikki massat tässä gravitatsionin

maailmassa, sitten myös magneettisesti ja sähköisesti sekä sielullis-suggestiivisesti, kuten jokainen astrologi tietää tai uskoo. Tämä viime-mainittu vaikutus on henkisesti tärkein ja siitä astrologiassa varsinaisesti puhutaan.

Se suggestioni, joka esim. tulee Merkuriuksesta, se telepaattinen ajatusaalto ja vaikutus, se on kuin totuuden tieto ja viisaus. Sanotaankin, että Merkurius on kosmillisen totuuden peili. Merkurius-tajunta on tämän aurinkokunnan tosiseikkojen heijastaja, koska se harrastaa ainoastaan faktoja ja on äärettömästi tieteellinen. Se on samalla viisautta, koska se on ottanut lukuun erään tärkeän tieteellisen tosiseikan, jota me emme täällä maan päällä ole selvästi älynneet, nimittäin, että kaikki elävät olennot ovat veljiä keskenään. Tämä on näet viisaan tajunnan ensimmäinen henkisesti tieteellinen tosiseikka. Merkurius-tajunta on sen läpäisemä. Siellä eivät ihmiset erehtyisi semmoisesta asiasta. Kaikki elävät olennot ovat veljiä. Mitään pahaa ei tehdä — mutta hyvää pitää tehdä kaikille. Maan päällä emme ole osanneet ottaa tätä käytännöllisenä selviönä, vaikka kaikki myöntäisimme, että niin saattaa olla. Olemme pikem-

min kuin sotajalalla sekä toisia olentoja vastaan että keskenämme — me ihmiset. Vasta vähitellen alamme täällä ymmärtää, että kaikki olemme oikeastaan veljiä.

Merkuriuksella, kuten sanottu, veljellinen yhteistyö ja yhdessäolo on sikäläisen ihmiselämän kaunis saavutus. Mutta ennenkuin he tulivat siihen kohtaan missä he nyt ovat ihmiskuntansa paraimmistossa, on heidän täytynyt paljon kamppailla niitä voimia ja vastuksia vastaan, joita on ollut heidän tiellään. Heidänkin planeettansa aurassa ja sisäisessä elämässä on ollut suuria esteitä ja paljon esteitä. Minkälaisia? Valhetta, väärinnäkemistä, irvikuvallisuutta, petollisuutta, varkautta, turhanpäiväistä uteliaisuutta on ollut tuon planeetan eläimellisessä elämässä eli alemmassa aurassa, ja ennenkuin edistyneimmät ihmiset pääsivät totuuden tietoon, oli kaikki tuommoinen voitettava.

Tuossa avaruudessa on nyt planeetta Merkurius, joka vaikuttaa meihin. Silmille näkyvä pallo on planeetan fyysillinen ruumis, mutta sillä on sen ohella astraaliset y.m. auransa eli ruumiinsa, jotka eivät silmille näy. Miten Merkurius-elämä nyt vaikuttaa suggestionina tähän

maapalloomme? Korkeammassa merkityksessä näin: „pyrkikää tietoon, pyrkikää viisauteen ja huomatkaa, että ensimmäinen henkinen totuus on veljeys”. Mutta samalla kuuluu kuin alhaalta eli taustalta toinen ääni, joka sanoo: „jotta voisitte pyrkiä valoon ja tietoon, täytyy teidän voittaa minut. Minä olen valhe, pimeys, tietämättömyys, varkaus, petos, ilkeys, uteliaisuus.” Kun emme ihmisinä asetu oikeaan asenteeseen, niin että ottaisimme vilpittömästi vastaan vain korkeampaa elämää, vain sitä pyrkimystä totuuteen, joka on Merkuriuksen kultaista vaikutusta, niin suljemme henkemme ikkunat ja avaamme sielumme sulut, joista alemmat Merkuriusvoimat tulvivat meihin, herättäen meissä vilpillisyyttä ja harhanhalua, joka on totuudentiedon ja veljeyden vastakohta.

Tämä on esimerkki siitä, miten planeetat vaikuttavat. Niiden vaikutus on aina kahdenlainen, ja n.s. paha vaikutus on omiansa valmistamaan tietä hyvälle. Ilman kamppailua ja voittoa emme me ihmiset mitään saavuta. Pysymme esim. aina tietämättömyydessä, jollemme itse lakkaa olemasta vilpillisiä. Emme voi päästä totuuden tietoon ja viisauteen, jos me itse

olemme petollisia, valehtelemme tai varastamme. Elämän koulussa kaikki on todellista. Siinä on aina kysymyksessä todelliset käytännölliset vastakohdat, joista mustat on voitettava, jotta kirkkaat, valoisat tulisivat luoksemme.

Tässä välillä tahdon muistuttaa eräistä tähtitieteellisistä tosiseikoista, joista koulupenkillä kuulin. Kun teemme paperille kuvan aurinkokunnastamme, piirrämme yhteisestä keskipisteestä erisuuria ympyröitä. Keskipiste kuvaa aurinkoa ja ympyrät planeettojen ratoja niiden kulkiessa auringon ympäri. Aurinkoa lähinnä oleva ympyrä kuvaa Merkuriuksen rataa, sitä seuraava Venuksen. Kolmas on maapallon rata, jonka jälkeen seuraavat vuorossa Jupiterin, Saturnuksen, Uranuksen ja Neptunuksen. Useampia suuria planeettoja ei tunneta. Luultavasti on Neptunuksen ulkopuolella yksi, ehkä kaksi kiertotähteä, joita ei vielä ole havaittu. Neptunus ja Uranuskin keksittiin verrattain äsken. Ennen luultiin, että aurinkokunta loppui Saturnukseen.

Planeettojen etäisyydet auringosta ovat seuraavat:

Merkurius	on	auringosta	58	milj.	kilom.	päässä
Venus	„	„	108	„	„	„

Maa	on auringosta	149 milj. kilom. päässä			
Mars	„	„	226	„	„
Jupiter	„	„	773	„	„
Saturnus	„	„	1418	„	„
Uranus	„	„	2851	„	„
Neptunus	„	„	4467	„	„

Jos laskemme näille etäisyyksille suhdeluvut, on tietysti auringon suhdeluku 0, koska aurinko on keskipisteessä. Jos sitten otamme maapallon etäisyyden auringosta etäisyys-yksiköksi, jonka merkitsemme yhdeksi tuhanneksi, saamme seuraavan suhteellisen etäisyydestaulukon:

☉	Aurinko	= 0.	
⊕	Maapallon etäisyys auringosta	= 1,000	
☿	Merkuriuksen „	„	= 0,387
♀	Venuksen „	„	= 0,723
♂	Marsin „	„	= 1,524
♃	Jupiterin „	„	= 5,203
♄	Saturnuksen „	„	= 9,539
♅	Uranuksen „	„	= 19,183
♆	Neptunuksen „	„	= 30,054

Kaikki nämä planeetat vaikuttavat kukin omalla tavallaan maapalloon. Jokaisella on oma

okkultinen keskuskoulunsa, salainen veljeskuntansa salaisine mysterioineen, joka lähettää maapalloon mitä suurenmoisimpia suggestioneja, toisin sanoen omalaatuisia, apua antavia voimia. Mutta jokaisen planeetan alempi puoli lähettää samalla perin vastakkaisia suggestioita ja voimia.

Me ihmiset tällä maapallolla olemme asetetut tänne kehittymään. Meidän pitää kehittyä täydellisiksi. Seisomme täällä kaikkien tähtivoimien keskellä. Kauan aikaa sitten sai maapallomme apua Merkuriuksesta ja Venuksesta. Salaisessa Opissa sanotaan, että saimme apua Venuksesta, mutta sitten hieman salaperäisesti viitataan siihen, että näitä kahta nimeä, Merkurius ja Venus, on eksoteerisessa astronomiasa ja astrologiassa sekoitettu, niin että oikeastaan toisen nimi kuuluisi toiselle. Jokatapauksessa nämä molemmat planeetat, jotka ovat lähempänä aurinkoa kuin meidän maapallomme, lähettivät meille apua. Sieltäpäin tulivat ne korkeat olennot, jotka perustivat meidän salaisen koulumme, meidän valkoisen veljeskuntamme.

Silmälläpitäen koko sitä vanhaa kasvatustjär-

jestelmää, jonka salainen veljeskuntamme toi tänne maapallolle, muistamme, että vanhoissa mysteriokouluissa ja veljeskunnissa, jotka olivat lähtöisin valkoisesta veljeskunnasta, puhuttiin aina neljästä suuresta vihkimyksestä. Viides vihkimys teki ihmisen valmiiksi adeptiksi eli täydelliseksi ihmiseksi, mutta neljä suurta vaikeata vihkimystä hänen ensin piti läpikäydä.

Ajatelkaamme nyt näitä vihkimyksiä.

Ensimmäisen suuren vihkimyksen tunnussana on veljeys, lähemmin määriteltynä siis ensimmäinen henkinen totuus käytännössä, joka on veljesrakkaus näkyväisessä maailmassa. Kun muistamme mitä äsken puhuttiin Merkuriuksesta, voimme sanoa täydellä syyllä, että ensimmäinen suuri vihkimys, joka aina Atlantiksen ajoilta saakka on ollut olemassa tällä maapallolla, on Merkurius-vihkimys. Se on ollut vihkimys, joka on kulkenut Merkuriuksen merkeissä.

Toinen vihkimys perustuu siihen, että osaamme erottaa — ei ainoastaan tässä näkyväisessä, vaan ennen kaikkea näkymättömässä, siis ajatusten ja tunteitten maailmassa eli niinkuin sanomme astraalimaailmassa — hyvän pahasta, puhtaan saastaisesta, kauniin rumasta, tosi rak-

kauden personallisesta lemmeestä j.n.e. Toinen vihkimys on silminnähtävästi suhteessa Venukseen, sillä Venuksen vaikutus on totuus — rehellisyys, puhtaus ja kauneus — personallisen maailman ajatusten ja tunteitten alalla. Venus inspiroi siihen suuntaan ja Venuksen merkeissä elää se ihanne, mikä saavutetaan toisessa suuressa vihkimyksessä, jonka jälkeen ihminen ei enää saa erehtyä ei omien eikä toisten tunteitten ja ajatusten moraalisien pätevyyden suhteen.

Kolmas vihkimys siinä vanhassa itämaalaisessa skeemassa, joka on meille tuttu teosofisista kirjoista, asettaa ihmisen erikoiseen suhteeseen maapalloon ja näkyväiseen elämään, sillä kolmas vihkimys antaa ihmisen käteen menestyksen sauvan — ei ainoastaan ulkonaisessa ohimenevässä taikka pintapuolisessa, vaan todellisessa sisäisessä merkityksessä. Kolmas vihkimys nostaa ihmisen aina kunniaan, jollei suuressa ulkonaisessa maailmassa (vaikka sekin usein seuraa), niin ainakin pienemmässä sisäisessä piirissä. Hänen ystävänsä, lähimmäisensä ja omaisensa asettavat hänet omassa hengessään kunnian istuimelle. Kolmas vihkimys on näet niin sanottu kirkastuksen vuori, josta kerrotaan

evankeliumissa. Jeesus oli vuorella kolmen opetuslapsensa kanssa. He eivät ensin osanneet pysyä hereillä, mutta kun lopulta avasivat silmänsä, näkivät he Jeesuksen seisovan Mooseksen ja Eliaan seurassa suuressa kirkkaudessa. Toisessa kohdassa evankeliumissa kerrotaan Pietarin sanoneen: „Sinä olet Kristus, Jumalan Poika.” Pietari tunsi sen sisässään, ymmärsi sen koko olemuksellaan. Ja Jeesus sanoi Pietarille: „Sitä ei ole kukaan sinulle sanonut, Jumala on sen itse sinulle ilmoittanut.” Kunniantunnustus lähimpien ystävien taholta tulee kolmannen vihkimyksen yhteydessä. Jotkut opetuslapset ja ystävät tuntevat itsensä pakotetuiksi tuomaan ilmi ihmisille, että heidän opettajansa on kunnian herra.

Kolmas vihkimys koskee maapallon sisäisiä ja ulkonaisia olosuhteita. Se on sen Hosianna-huuto, koska yksilön vihkimys aina samalla on maapallolle kunniaksi. Maapallomme tulee näet kerran loistamaan omalla valollaan erikoisen kirkkaasti, mutta tämä ei voi tapahtua, ennenkuin sen ihmislapset itse loistavat kirkastuksen vuorella. Kun ihmiset loistavat, silloin maapallokin loistaa. Kiertotähtemme aura on kyllä

saanut huomattavan kirkkauden niiltä olennoilta, jotka jo ovat sitä auttaneet, ennen kaikkea Jeesus Kristukselta. Koko maapallon aura muuttui Jeesus Kristuksen kautta. Mutta maapallo ei tule henkisesti loistavaksi tähdeksi, ennenkuin sen ihmiskunta nousee kirkastuksen vuorelle. Sentähden tämä kolmas vihkimys on maapallo-vihkimys.

Neljäs vihkimys vie ihmisen, joka sen ottaa, Golgatan tielle ja lopulta tuskalliseen kuolemaan ristipuulla, olkoon kuolema fyysillisesti todellinen tai vain sisäinen marttyyrius. Kunnian perästä alkaa murheellinen käynti Via Dolorosaa pitkin. Se alkaa sanomattomalla tuskalla, äärettömällä surulla ja päättyy lopulta persoonallisuuden uhrikuolemaan. Neljäs vihkimys vanhassa luokittelussa on siis ensimmäinen, joka vie pois päin maapallosta, ikäänkuin ulospäin suurempaan elämään. Sentähden se on tekemisessä sen planeetan kanssa, joka on lähin niistä, jotka ovat maapalloa etäämmällä auringosta. Se on Mars-vihkimys.

Minkätähden Mars-vihkimys?

Mars-planeetan vaikutus on sangen omituinen. Mars on sodan Jumala. Mars on vihan,

himon, itsekkyyden, rohkeuden, taistelun, verenvuodatuksen ja sodan Jumala. Sillä tavalla olemme aina Marsista ajatelleet ja melkein yksinomaan sillä tavalla. Mutta Marsillakin on oma okkultinen koulunsa, — hieno, korkea, henkevä koulu, joka vie sangen merkillisiin saavutuksiin. Sitä kyllä nimitetään „sotijain kouluksi”, mutta sanotaan myös, että sen nimi on *punaisen tulen vihityt*. Ne, jotka käyvät sen koulun läpi ja tulevat punaisen tulen vihityiksi, ovat ratkaisseet miekan salaisuuden. He ovat ratkaisseet kuoleman ja uhrautumisen salaisuuden. Sillä onhan totta, että jos ajattelemme ihmiskunnan historiaa ja katselemme mitenkä sota on vaikuttanut yksilöihin, varsinkin niihin, jotka ovat olleet mukana sodassa, niin useinkin näemme, että se veti heistä esiin heidän rohkeutensa, miehekkyytensä ja uhrautumiskykynsä. He osasivat uhrata itsensä. Nykyään tuommoinen urhoollisuus tulee vähemmässä määrin kysymykseen, sillä nyt eivät sodat ole samanlaisia kuin entisaikaan. Nyt on sota enimmäkseen kadottanut siveellisen merkityksensä ainakin sotamiehiin nähden. Mutta Marsin vaikutus ei rajoitukaan ulkonaiseen

taisteluun ja verenvuodatukseseen. Marsin todellinen suggestioni on seuraavanlaatuinen: „Oppikaa uhrautumaan, unohtakaa itsenne. Uhrautukaa elämässänne ihanteenne ja ihmiskunnan puolesta. Oppikaa rakastamaan uskollisesti ja rajattomasti. Kuka rakastaa enemmän kuin se, joka antaa henkensä ystävänsä puolesta? Oppikaa antamaan henkenne — ei ainoastaan kerta-kaikkisessa verenvuodatuksessa, vaan yhtämittaa jokapäiväisessä elämässänne. Unohtakaa itsenne toisten hyväksi.” Tämä on Marsin koulun opetusta. Mutta se on myös neljännän vihkimyksen läksyä. Neljännessä suuressa vihkimyksessä ihminen oppii antamaan itsensä uhrikuolemaan saakka. Sentähden Mars vastaa neljättä suurta vihkimystä.

Tulemme nyt Jupiteriin ja kysymme: vastaa-ko Jupiter viidettä vihkimystä? Kyllä, viides on juuri Jupiter-vihkimys, ylevä ja kaunis. Jupiterin salainen koulu on *siunausta tuottavien maagikkojen koulu*. Sitä nimitetään myös „kylväjän kouluksi”. Se on Väinämöisen koulu. Ne, jotka tähän kouluun kuuluvat, ovat niitä viisaita tietäjiä, jotka käyttävät maan rikkautta ja tiedon rikkautta, tottelevat luontoa ja sitä

palvelevat. He ovat valkoisia maagikoita, adepteja, mestareita, täydellisiä ihmisiä. Heillä on luonnon voimat hallussaan ja he käyttävät niitä toisten hyväksi, kylväen tietoa ja rikkautta. Sentähden Jupiterin koulu vastaa viidettä vihkimystä.

Asiantuntijoille on selvää, että Saturnus vastaa kuudetta, Uranus seitsemättä ja Neptunus kahdeksatta vihkimystä. Sitten on vielä kaksi järellä. Toinen on Kuu ja toinen Aurinko. Kuu vastaa yhdeksättä ja Aurinko kymmenettä vihkimystä. Kymmenen vihkimystä on, niinkuin tiedämme, vanhan skeeman mukaan. Puhun myöhemmin jonkun sanan näistä korkeimmista vihkimyksistä.

Tahdon nyt ainoastaan kiinnittää huomion erääseen merkilliseen seikkaan, joka on johtunut Kristuksen suuresta uhrityöstä. Jeesus Kristus aloitti ihmiskunnan historiassa uuden aikakauden, Uuden Liiton, niinkuin meidän on tapana sanoa. Jeesus Kristus sai aikaan, että vihkimys-mysterio, joka ennen oli vain harvojen valittujen saavutettavissa, on nyt avoinna kaikille, jotka tahtovat ottaa Kristuksen vastaan. Kaikki ihmiset, jotka tahtovat, voivat pyrkiä

uhrivihkimykseen. Se merkitsee, että he voivat omin päin läpikäydä useampia pienempiä vihkimyksiä ennen sitä suurta, joka vihdoin tulee heille jumalalliselta taholta ja vie heidät kauemmas tielle kuin ensimmäinen suuri vihkimys ennen vei. Toisin sanoen se ensimmäinen suuri vihkimys, mikä avautuu heille Kristusta seurattessaan, paljastaa salaisuuden, joka ennen annettiin paljon myöhemmin, mutta vaatii myös pyrkijöiltä ponnistuksia, joita ennen vaadittiin vasta myöhemmin, johtuen ehkä siitä, että ihmiset yleensä nyt ovat älykkäämpiä ja itsetietoisempia. Se suuri vihkimys voi tulla nyt aikaisemmin. Jeesus Kristus näet teki maapallosta meidän lähtökohtamme. Ennenhän meidän piti lähteä Merkuriuksesta ja Venuksesta. Jeesus Kristus asetti maapallon lähtökohdaksemme. Tästä meidän on aloitettava, tästä, missä seisomme. Silloin Vanhan Liiton ensimmäinen, toinen ja kolmas vihkimys muodostuvat jonkunlaiseksi valmistavaksi eli puhdistuksen tieksi. Meiltä ihmisiltä vaaditaan nyt monta vertaa enemmän kuin ennen. Mutta Kristuksen kautta ja avulla on meillä mahdollisuutta niin paljon suurempaan epäitsekkyteen, niin paljon suu-

Menemme nyt koko ajan ulospäin maapallosta avaruuteen. Olemme kulkeneet matkan aurin-gosta maapalloon, mutta nyt pyrimme ulospäin maapallosta, ja tämä merkitsee, että meidän täytyy jo puhdistuksen tiellä saavuttaa se viisaus, että veljeys on ensimmäinen totuus. Meidän pitää puhdistuksen tiellä saavuttaa kyky erottaa valhe totuudesta. Meidän pitää jo puhdistuksen tiellä oppia tunteitamme katselemaan objektiivisesti ja kriittisesti. Meidän pitää kaikin puolin oppia itsemme tuntemaan. Sitten täytyy meidän kulkiessamme Jeesus Kristuksen vihkimystä kohti, luopua itsestämme ja omasta itsekyydestämme, sillä vasta kun olemme kulkeneet Golgatan tietä, kärsimyksen tietä ristinkuolemaan, vasta sitten voimme saavuttaa Marsvihkimyksen, punaisen tulen vihkimyksen, jota myöskin myöhemmin on nimitetty Ruusu-Risti-vihkimykseksi. Silloin olemme pistäneet miekan omaan sydämeemme, luopuneet väkivallan käytöstä ja kuolleet totuuden puolesta.

II.

VAPAUS

Helluntaijuhla käy Pyhän Hengen merkeissä, koska meidän kristikuntamme alkoi sillä, että ensimmäisenä helluntaijuhlana Pyhä Henki vuodatettiin apostoleihin ja ensimmäisiin opetuslapsiin. Pyhä Henki on Jeesuksen omien sanojen mukaan totuuden henki, ja totuudesta Jeesus sanoo, että se tekee meidät vapaiksi. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: „Kun minä lähten pois, niin lähetän teille lohduttajan, parakleetin, ja hän, Pyhä Henki, opettaa teille kaiken totuuden, muistuttaen teitä siitä, mitä minä olen opettanut, ja opettaen teille paljon sellaista, jota en minä ole voinut ilmoittaa.”

Tämä on merkillepantavaa puhetta ja sen yhteydessä ansaitsee erikoista huomiota Jeesuksen sana, että totuus vapauttaa. Jo ensimmäisessä nuoruudessani se vaikutti minuun syvästi; sillä sanalla Mestari mielestäni oli antanut paraimman arvostelulauseen totuuden

olemuksesta. Eikö näet totuus aina ole sellainen, että se vapauttaa?

Mitkä nyt ovat ne ihmiskunnan „viholliset”, joista meidän pitäisi vapautua? Niitä on sekä olemassaolossa yleensä että meissä itsessämme erittäinkin, ja vanhat rosenkreutsiläiset sanoivat, että niitä on kolme. Nämä kolme vihollista ovat tietämättömyys, sairaus ja köyhyys, tai jos ajattelemme elämän kehitystä niin pitkälle kuin osaamme sitä kuvitella, sanoisimme, että nämä kolme suurta vihollista ovat: tietämättömyys ensimmäisenä, sitten itsekkyyys, joka on kaikista suurin sairaus, ja kolmanneksi kuolema, joka on kaikista suurin köyhyys. Tietämättömyys, itsekkyyys ja kuolema. Ne ovat ihmisten suurimmat „viholliset” taikka toisin sanoen suurimmat „ystävät”, sillä nuo ihmeelliset elämän voimat tulevat voitettuina ihmisten ystäviksi.

Kun tietämättömyyden suuri vihollinen on voitettu ja tehty ystäväksemme, olemme saaneet tiedon. Kun itsekkyyden suuri vihollinen on tehty ystäväksemme, olemme saaneet epäitsekkyyden, jumalallisen rakkauden, joka tekee elämän aina ja yhtämittaa onnelliseksi ja suloi-

seksi. Kun taas olemme voittaneet „viimeisen vihollisen”, joksi Paavali sitä nimittää, kun olemme voittaneet kuoleman ja tehneet siitä ystävän, silloin olemme saaneet niin ihmeellisen taikasauvan käteemme, että kuolemalla ei ole valtaa ylitemme, vaan olemme voittaneet iankaikkisen elämän, jolle kuolema ei mitään voi.

Kun ajattelemme tätä kolminaisuutta, tietämättömyyttä, itsekkyyttä ja kuolemaa, silloin selvästi näemme, kuinka ne suhtautuvat inhimillisen olemuksemme kolmeen peruspuoleen ja kuinka siis tietämättömyys on jossain suhteessa henkeemme, itsekkyyks, sairauksista suurin ja syvin, on suhteessa sieluumme ja kuinka taas kuolema, suurin köyhyys, on suhteessa ruumiiseemme. Näemme ikäänkuin kolme jalokiveä kahdessa sarjassa ja saamme vielä kolmannen sarjan jalokiviä, nimittäin jumalallisen kolminaisuuden. Jos syvennymme miettimään näitä asioita, voimme nähdä punaisen langan kulkevan Jumalan Pyhästä Hengestä ihmisen henkeen ja siitä totuuden tiedon kautta tietämättömyyteen, ja sitten taas Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen, kulkevan sielumme kautta itsekkyyteen, ja vielä lopuksi Jumalan, Isän, eli

jumalallisen vallan, voiton ja mahdin kulkevan Isän kautta kuolemaan ja uppoutuvaan meidän ruumiiseemme. Isän kädessä on kuolema, hävitys ja Isän kädessä on meidän ruumiimme. Sentähden sanoo Jeesus evankeliumissa, että ei mitään tapahdu, ei putoa hiuskarva ihmisen päästä eikä varpunen maahan ilman, että Isä siitä tietää.

Kun ajattelemme näitä kolmea kolmiyhteyttä ja muistamme, että sisäinen kolmiyhteytemme, henki, sielu ja ruumis, on verrattavissa psykologiseen kolmiyhteyteemme, tahtoon, tietoon ja tuntoon, saamme neljä jalokivisarjaa, jotka kaikki ovat suhteessa toisiinsa.

<i>Pyhä Henki</i>	<i>Poika</i>	<i>Isä</i>
Henki	Sielu	Ruumis
(aatmaa-buddhi-manas)	(aatmaa-buddhi-manas)	(aatmaa-buddhi-manas)
Tieto (manas)	Tunto (buddhi)	Tahto (aatmaa)
Tietämättömyys	Sairaus, itsekkyyys	Köyhyys, kuolema

Ajatelkaamme vapautta eli vapautusta, josta kaikissa uskonnoissa puhutaan. Sitä nimitetään milloin pelastukseksi, milloin ikuiseksi autuudeksi ja rauhaksi. Buddhalaiset puhuvat nirvaanasta, joka on vapautusta rajoituksista ja ristiriidoista, hindulaiset taas mookshasta eli

pelastuksesta. Kristikunta puhuu pelastuksesta saatanan eli pahan vallasta, ja paha on kristinuskossa ennenkaikkea synti, joka käsite taulukossamme joutuu itsekkyyden otsakkeen alle. Itämaalaiset sitävastoin puhuvat vapautuksesta tietämättömyydestä ja valheesta eli harhasta. Kaikkien suurten uskontojen mukaan on pelastus ihmisen päämäärä. Hän pelastuu noista kaikista pahan muodoista. Hän pelastuu tietämättömyydestä, hän pelastuu itsekkyydestä, synnistä ja sairaudesta, ja hän pelastuu kuolemasta. Tämä päämäärä tuntuu miltei saavuttamattomalta ihanteelta, sillä johan pelastuminen tietämättömyydestä olisi sanomattoman korkea saavutus. Voisimme vielä ymmärtää, että pelastuisimme järjessämme valheesta ja tietämättömyydestä ja näkisimme totuuden, mutta kun ajattelemme, että pitäisi pelastua myös synnistä, itsekkyydestä ja pahasta, silloin tämä tuntuu meistä jo ylivoimaiselta. Tieteellisellä työllä ja tutkimuksella voimme vähitellen ehkä oppia totuutta näkemään, mutta pelastua synnistä ja vapautua itsekkyydestä, joka on meidän sisässämme, kuinka se on mahdollista?

Useimmat kristityt, jotka ovat sitä yrittäneet

ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että itsekyydestä vapautuminen on mahdotonta. Ja kuinka voisimme pelastua kuolemasta? Tämä ei ole samaa kuin epämääräinen elämä kuoleman jälkeen, josta etukäteen ei ole tietoa. Pelastuminen kuolemasta täytyy olla tietoista kuoleman voittamista. Ja kuinka semmoinen on mahdollista?

Meistä ihmisistä tämä kaikki tuntuu yliluonnolliselta ja mahdottomalta. Mahdotonta on pelastua synnistä ja pahasta. Mahdotonta on ihmisen, joka on heikko ja huono, voittaa kuolema. Ja kun vielä saamme tietää, ettei totuutta koskaan voi saavuttaa paljaalla älyllisellä, ei filosofisella eikä tieteellisellä työllä, niin tunnemme uskomme uupuvan ja viimeisenkin tukikohtamme horjuvan. Kuitenkin on niin, että totuus ei ole altis paljaille älyllisille ponnistuksille, vaan totuus on, niinkuin Jeesus Kristuskin on selvästi opettanut, elämää. Totuus on uutta elämää. Totuus, joka vapauttaa meidät harhoista, valheesta ja tietämättömyydestä on Pyhän Hengen elämää meissä. Ihminen on kutsuttu elämään Pyhässä Hengessä. Se on Jeesuksen oppi. Meistä ihmisistä tämä kaikki tuntuu

korkealta ja saavuttamattomalta. Kuinka me tavalliset ihmiset, jotka elämme täällä maan päällä vähäpätöisissä hommissamme, pienissä puuhissamme toimeentulon puolesta, kuinka me voisimme täyttyä totuuden Pyhällä Hengellä, niin että eläisimme totuudessa?

Kuitenkin se on kaikkien viisaitten opetus. Meidän pitää alkaa vapautua sillä tavalla, että vapaudumme ensin sisässämme, hengessämme. Emme pääse ruumiimme herraksi emmekä voi kuolemaa voittaa, emme pääse synnistä, sairaudesta ja itsekkyydestä, ennenkuin olemme tulleet valheen ja tietämättömyyden herroiksi. Meidän on päästävä ensin totuuden tietoon, meidän järkemme ja henkemme on tuleva vapaaksi. Se on ensimmäinen askel. Ja se ei ole ainoastaan pään vaivaa eli järjen työtä, vaan sitä, että henkemme sisässämme vapautuu tietämättömyyden kahleista. Meidän tulee oppia näkemään, mikä totuus on. Meidän tulee oppia elämään totuuden Pyhän Hengen elämää. Sitteen vasta kun olemme päässeet totuuden tietoon, voimme vapautua synnistä, pahasta ja itsekkyydestä. Lopuksi voimme vapautua kuoleman vallasta. Se on viimeinen askel. Ensimmäinen

on tietämättömyydestä vapautuminen, toinen on itsekkyydestä vapautuminen ja kolmas on kuoleman vallasta vapautuminen.

Nämä kaikki askeleet ovat vakavan todellisia. Niissä ei ole kysymys pintapuolisuudesta, ei tekopyhyydestä, ei olettamisesta. Kysymyksessä on todellinen totuuden tieto, todellinen itsekkyydestä vapautuminen, todellinen iankaikisen elämän saavuttaminen ja kuoleman voittaminen, joka luo ruumiimme uudeksi.

Koko tämä suuri työ, joka on edessämme, on jaettu perättäisiin jaksoihin. Lopullinen pelastus on pitkän työn tulos. Se on järjestelmällisesti tehty ohjelmaksi ihmisille, niinkuin H. P. Blavatsky teosofisessa elämänymmärryksessä on meille opettanut. Se on henkisen kehityksemme tie, joka kulkee asteettain eteenpäin vihkimyksestä vihkimykseen. H. P. Blavatskyn työ on ollut meille niin suureksi avuksi ja valistukseksi, koska hän on osannut kuvata, mitenkä me ihmisinä kehitymme, minkälainen on henkisen kehityksen tie. Hän on paljastanut meille muutamia vihkimyksen salaisuuksia ja tehnyt meille mahdolliseksi uskoa suureen päämäärään, mikä ihmisiä odottaa. Kun vielä otamme

lukuun, että ihmisinä synnymme jälleen, joten työmme ei mene hukkaan, ymmärrämme, ettei ole mahdotonta saavuttaa lopullinen päämäärä, niin huimaavan korkealla kuin se onkin.

Tahdon nyt näyttää, miten tuo vihkimyskaavake, jonka annoin viime kerralla, suhtautuu meidän kolmeen olemuspuoleemme, henkeen, sieluun ja ruumiiseen. Silloin meille paremmin selviää henkisen kehityksen pitkä taival. Mutta meidän tulee ymmärtää, että vaikka henkinen kehitys kulkee etappeissa, askeleissa, suurissa vihkimyksissä, ei ihminen silti kehity yksipuolisesti. Ei hän kehity sillä tavalla, että ensin kehittyy henki, sitten sielu j.n.e. Hänen henkinen itsekasvatuksensa käsittää ja kehittää hänessä kaikkia hänen olemuspuoliaan yhtäaikaan. Ei hän kasvata yksinomaan järkeään tai yksinomaan tahtoaan tai tunnettaan, vaan samalla kertaa aina tunne-, tahto- ja järkielämää, joskin pääpaino on milloin milläkin puolella.

Nämä vihkimykset jakautuvat kolmeen jaksoon. Jokaisessa jaksossa on neljä suurta vihkimystä. Kuitenkaan ei ole kuin kymmenen yhteensä, sillä uusi jakso ottaa aina viimeisen vihkimyksen edellisestä ensimmäisekseen. Jokaisessa jaksossa on neljä vihkimystä ja sentähden puhutaan pyhissä kirjoissa tavallisesti vain

neljästä suuresta vihkimyksestä. Nyt on huomattava, että kun kristikunnassa puhumme neljästä suuresta vihkimyksestä, emme ota lukuun niitä neljää suurta vihkimystä, joista puhuttiin Vanhassa Liitossa ennen Kristusta. Allaoleva kaavake kuvaa asiaa.

Pyhä Henki.

Henki, manas.

Merkurius	♿		1 vihkimys	} valmista- va tie
Venus	♀		2 ”	
Maa	⊕		3 ”	
Mars	♂		4 ”	

Kosmillinen Kristus, Poika.

Sielu, buddhi.

Mars	♂		1 vihkimys
Jupiter	♃		2 ”
Saturnus	♄		3 ”
Uranus	♅		4 ”

Isä.

Ruumis, aatmaa.

Uranus	♅		1 vihkimys
Neptunus	♆		2 ”
Kuu	☾		3 ”
Aurinko	☉		4 ”

Pyhä Henki on tekemisissä meidän kolminaisen henkemme kanssa, sen järki- eli manaspuollessa. Ihmisen henki käsittää kolme prinssiä, aatman, buddhin ja manaksen. Niistä manas on Pyhän Hengen kohdalla, sielu Pojan ja ruumis Isän kohdalla.

Vanhassa Liitossa kuten viimein esitettiin Merkurius, Venus ja Maa vastasivat ensimmäistä, toista ja kolmatta vihkimystä. Neljäs vihkimys, niinkuin muistamme, on Mars-vihkimys. Se on neljäs vanhassa järjestelmässä, mutta samalla ensimmäinen vihkimys Uudessa Liitossa. Ensimmäinen sarja loppuu siis todellisesti kolmanteen vihkimyksen. Merkurius, Venus ja maapallo kuuluvat maasarjaan ja sentähden Vanhan Liiton saavutukset ovat ikäänkuin valmistavana tienä Uudessa Liitossa. Ne ovat sen puhdistus- eli *katharsis*-työtä. Koko Pyhän Hengen tie on valmistava tie Kristuksen luo. Sentähden onkin Kristuksen luo pyrkijän ensimmäinen elinehto: „Sinun tulee täyttyä Pyhällä Hengellä.” Ei voi olla kristitty, ellei ole täytetty Pyhällä Hengellä.

Valmistavalla tiellä nämä vanhat kolme suurta vihkimystä jakautuvat yhdeksään pieneen

vihkimykseen eli yhdeksään psykologiseen kokemukseen. Ennenkuin ihminen on kristitty, joka kykenee toden teolla Kristusta seuraamaan, täytyy hänen läpikäydä yhdeksän suurta psykologista kokemusta tai vanhan tien kolme suurta vihkimystä, jotka Uudessa Liitossa tavallisesti tulevat yhdeksänä kokemuksena eli pienempänä vihkimyksenä, jotka ovat tavallaan kuin uudestisyntyymiä. Niitä läpikäymme Kristuksen valmistavalla puhdistuksen tiellä.

Apunamme tällä tiellä on keino, jota H. P. Blavatsky erikoisesti teroitti ja opetti ja joka on kristikunnassa jäänyt unohduksiin. Se keino on mietiskely eli meditatsioni. Myöskin voimme nimittää sitä rukoukseksi. Se on rukousmietiskely, joka ei pyydä mitään muuta kuin totuutta. Se on ainoa rukous, joka on ihmiselle suvaittu hänen itsensä hyväksi. Kaunista on, jos ihminen nöyryydessään lankeaa polvilleen ja rukoilee sielullisessa tai ruumiillisessa hädässä olevan ystävän puolesta. Se on kuin olla pitää. Semmoinen ihminen on siunattu. Hän saa apua. Hänen rukouksensa kautta voivat enkelivoimat auttaa hädässä olevaa. Niinkuin Jeesus Kristus rukoili Getsemanessa maailman

puolesta, sillä tavalla meidänkin pitää rukoilla toistemme puolesta. Se on epäitsestä, inhimillistä, ylevää ja kaunista. Mutta meidän ei pidä rukoilla itsellemme mitään muuta kuin totuuden tietoa ja Jumalaa, viisautta, valaistusta ja henkeä. Rukoilkaa henkeä, on Jeesus meille opettanut ja sitä H. P. Blavatsky uudelleen meidän päivinämme opetti. Hän ei tahtonut käyttää sanaa „rukous”, joka on monasti väärinkäytetty täällä länsimailla, vaan hän käytti mieluummin vanhaa itämaalaista nimitystä „meditatsioni”.

H. P. Blavatsky on kirjoissaan selittänyt, mitä mietiskely eli meditatsioni on. Mietiskelijän on vetädyttävä yksin huoneeseensa, niin ettei mikään häntä häiritse ja kohdistettava ajatuksensa ja sielunsa koko voima mietiskeltävään aiheeseen. Jos aiheena on esim. totuus, on hänen kokonaan uppouduttava totuuden mietiskelemiseen. Ei mikään saa häiritä. Hänen pitää oppia pitämään ajatuksensa aisoissa ja kiinnitettynä siihen kohtaan, jota mietiskelee. Ajatukset eivät saa lentää niinkuin linnut puiden oksilla edestakaisin tai niinkuin kärpäset lentävät huoneessa, vaan kun ei tahdo mitään

ajatella, on aivoissasi oleva rauha. Ajatuksiaan pitää ihmisen oppia hallitsemaan. Tätä H. P. Blavatsky koetti opettaa, ja tämä iänikuinen mietiskelytaito se se vie meitä eteenpäin Pyhän Hengen, totuuden tiellä. Totuuden elämä tulee meihin sillä tavalla, että mietiskelemällä avaamme henkemme ikkunat ulospäin. Meihin tulee ylhäältä runsaasti valoa, kun opimme mietiskelemisen taidon. Valo, joka meihin tulee, valaisee pimeyttämme ja tietämättömyyttämme, niin että itse alamme loistaa sisäistä tietoa. Tulemme valoisiksi, kun meissä ei ole enää pimeyttä, mutta se valo ei ole meidän valoamme, vaan Pyhän Hengen valoa. Se on Jumalan valo, joka Pyhänä Henkenä meihin tunkeutuu. Se on Jumalan Pyhä Henki, joka on meissä.

Näin meistä tulee todellisia ihmisiä, jotka voimme jatkaa eteenpäin korkeammalla tiellä. Valo vie meidät, niinkuin vanhassa skeemassa näimme, mystilliseen kuolemaan tällä maapallolla. Ja sitä ennen se vie meidät siihen, että joku lähellämme huomaa meidän valomme.

Niinhän kerrotaan Johannes Kastajasta. Paljon kansaa tuli hänen luoksensa ja he tiesivät, että hän voi heitä auttaa. Hän antoi heille kuin

voimaa, niin etteivät enää voineet elää valheessa, harhassa ja erehdyksessä, vaan heidän piti alkaa uutta elämää. Jos ken oli vääryyttä tehnyt, hän tahtoi sen korvata moninkertaisesti. Näin vaikutti Johannes Kastaja. Jeesus sanookin, että hän oli suurin vaimoista syntynyt, hän oli niin pitkälle päässyt kuin oli mahdollista Pyhän Hengen tiellä eli Vanhan Liiton tiellä. Mutta näin pitkälle päästyään hänelle alkaa uusi elämä Uuden Liiton tiellä, kun Jeesus tuli Jordanin luo kastettavaksi. Silloin Johannes Kastaja näki, että hänen edessään oli suurempi. Hän oli kyllä aavistanut sen jo kauan sitten ja nyt se tuli hänen luoksensa, ihmeolento, jolla oli paljon enemmän avaimia käsissään kuin hänellä. Johannes näki ja kuuli mitä tapahtui, kun Jeesus kastettiin. Nyt hänkin sai astua sille tielle, joka vei taivaan valtakuntaan. Se oli Kastajan Golgatan tie. Se valmisti Johanneksen Mars-vihkimykseen, jolloin hänen verensä vuodatettiin ja hän marttyyrina sai antaa henkensä Herodeksen pidoissa.

Pyhän Hengen vanha tie alkaa sillä kärsimyksellä ja tuskalla, niillä sisäisillä ristiriidoilla, jotka aiheutuvat siitä, että ihminen elää tie-

tämättömyydessä eikä näe totuutta. Samalla tavalla Uuden Liiton tie, joka kulkee Pojan merkeissä ja alkaa Mars-vihkimyksellä, myös alkaa suurilla — ja usein julkisilla — kärsimyksillä. Ihminen saa marttyyrina uhrata henkensä totuuden ja ihmiskunnan puolesta, — jollei fyysillisesti, niin ainakin sielullisesti, maailman halveksimassa elämäntyössään. Tällä uudella tiellä seuraa ensimmäistä Mars-vihkimystä toisena Jupiter-vihkimys, kolmantena Saturnus- ja neljäntenä Uranus-vihkimys.

Jupiter-vihkimyksessä ihminen tulee Mestariksi vanhassa merkityksessä. Hänestä tulee valkoinen tietäjä, valkoinen maagikko, joka osaa levittää siunausta ympärilleen. Hänellä on voimaa ja valtaa luonnon voimien yli. Semmoisia Mestareita ilmestyy silloin tällöin historiassa ja ne ovat persoonallisuuksina tavallaan kuin jonkunlaisia parakleetteja eli lohduttajia. Kun Jeesus sanoi lähettävänsä kuoltuaan Pyhän Hengen eli lohduttajan, tarkoittaa tämä ennenkaikkea Pyhää Henkeä, joka tulee kaikkiin ihmisiin, jotka seuraavat Jeesusta. Mutta se tarkoittaa myös, että Pyhä Henki herää ihmisissä jonkun lohduttajan työn kautta, siis

jonkun Mestarin välityksellä. Niin oli meidän aikanamme teosofisen liikkeen alkaessa. H. P. Blavatsky ei itse omassa persoonassaan ollut lohduttaja, mutta hänen personallisuutensa oli tavallaan kuin dokeettinen persoona, jonka takana oli lohduttaja, tässä tapauksessa kaksi lohduttajaa, kaksi Mestaria. Hänen Mestariinsa olivat kuin parakleetteja, jotka tulivat teosofisen liikkeen ja H. P. Blavatskyn välityksellä ihmisiä lohduttamaan ja muistuttamaan siitä, mitä Jeesus oli opettanut. Ja koska Jeesus Kristus oli käänteentekevä ihmiskunnan historiassa, ovat viisaat aina viitanneet häneen. Muhammed esim. sanoi, että hän vain jatkaa Jeesuksen työtä ja muistuttaa ihmisten mieliin mikä oli Jeesuksen sanoma. Muhamettilaisuus oli alussa oikeata kristinuskoa. Niin täytyy kaikkien lohduttajien tehdä, jotka tulevat ihmiskunnan luo sitä neuvomaan ja ohjaamaan oikealle tielle. Heidän pitää viitata Jeesus Kristukseen. Silloin he ovat oikeita parakleetteja ja silloin he itse ovat tai heidän takanaan oleva on Mestariolento, joka on ottanut ainakin toisen suuren vihkimyksen uudella tiellä tai vanhalla tiellä viidennen (Mestari-vihkimyksen).

Seuraava vihkimys on Saturnus-vihkimys ja se on kuin edellisen Mestari-vihkimyksen laajentamista. Se on „elävien kivien koulu”. Jos Mestari on nuori Mestarina, tekee Saturnus-vihkimys hänestä viisaudessa vanhuksen, Tshoohanin eli Herran, joka on kuin valkohapsinen ukko, loppumattoman ajan symboli. Saturnus-vihkimyksen läpikäyneellä on valtaa ja viisautta, hän tietää kaiken ja on ankara jylhässä korkeudessaan. Ei mikään voi häntä horjuttaa. Hän on yli-inhimillinen olento. Tuntuu kuin hän ei olisi ihminen enää, eikä enää ihmistä ymmärtäisi. Hän on niin ankaran suora ja puhdas koskemattomassa kirkkaudessaan, että näyttää kylmältä. Mutta tämä on kuitenkin harhaa, sillä todellisuudessa hän on läpeensä lempeä ja inhimillinen. Hänessä vain ei ole mitään itsekkyyttä, ei mitään epätäydellisyyttä.

Kun Tshoohan ottaa seuraavan suuren vihkimyksen, alkaa itseasiassa uusi sarja, sillä Uranus-vihkimys on samalla ensimmäinen vihkimys Isän sarjassa. Neptunus on toinen, Kuu kolmas ja Aurinko neljäs, todellinen neljäs vihkimys, joka ei aloita enää mitään uutta, mistä meillä olisi tietoa.

Tshoohan- eli Saturnus-vihkimyksessä on Mestari puhdistanut sielunsa viimeisestäkin itsekkyydestä, sairaudesta ja synnistä. Uranus-vihkimyksessä hän lähtee uudelle taipaleelle. Hän ottaa nyt Isän tiellä käsiteltäväkseen oman ruumiinsa. Niinkuin adepti sielu-vihkimyksissä kasvoi sielullisesti täydelliseksi, niin hän kolmannessa eli viimeisessä jaksossa kääntää huomionsa omaan ruumiiseensa. Hänen on luotava itselleen kuolematon ruumis, sillä hänen on voitettava kuolema. Se on adeptin ja samalla ihmisen viimeinen työ. Hän on kyllä säilyttänyt tietoisuutensa läpi elämien. Hän muistaa menneet jälleensyntymisensä aivan hyvin. Sen muistin hän on saavuttanut aikoja sitten. Ei kuoleman voittaminen ole tekemisissä jälleensyntymismuistin kanssa. Kuoleman voittaminen on oman ruumiin salaisuudesta perille pääseminen ja omasta ruumiista semmoisen uuden taikaruumiin luominen, joka ei kuole. Se on se taivaallinen ruumis, josta Paavali puhuu ja jonka adepti valmistaa itselleen omasta fyysisestä ruumiistaan eli paremmin sanoen sen kaksoispuolesta, eetteriruumiista. Uranus-vihkimys on kuin sähköruumiin luomista. Adepti valmistaa itselleen sähköruumiin. Se ei ole suoranainen ruu-

mis vielä, se on kuin sähköverho. Hänen eetteriruumiinsa on kuin positiivisesti sähköittynyt.

Neptunus-vihkimyksessä ihminen luo itselleen magneettisen verhon. Silloin on varsinainen ruumis jo muodostumassa, uusi eetteriruumis, joka ei vielä ole täysin organisoitu. Vasta Kuu-vihkimyksessä adepti luo itselleen kuolemattoman käyttövälineen. Neljännessä vihkimyksessä hänestä tulee Kristus-olento.

Neptunus-vihkimystä voimme nimittää myöskin Buddha-vihkimykseksi, Kuu-vihkimystä taivaallisen Pojan vihkimykseksi ja viimeistä Aurinko-vihkimystä Isän eli Kristuksen vihkimykseksi, jolloinka adepti, niinkuin Jeesus Kristus, on niin yhdistynyt kosmilliseen Kristukseen, että hän on kuin koko maailman herra. Hänelle on annettu „kaikki valta taivaissa ja maan päällä”. Tämä on tietysti jotain aivan kuvaa-mattoman korkeaa, jota meidän vaillinainen kielemme ja mitättömät tietomme eivät osaa edes aavistaa.

Näin on ihminen kulkiessaan läpi kaikkien vihkimys-sarjojen saavuttanut sen vapautuksen ja pelastuksen, jota hän on uskaltanut unelmoida täällä maan päällä.

III.

UUDESTASYNTYMINEN

Helluntai-ihmeestä alkoi kristillisen seurakunnan historia. Se on koko kristikunnan ja kristillisen kirkon alkutapahtuma. Olemme totuneet nimittämään sitä helluntai-ihmeeksi, koska se esitetään sängen merkillisenä ja hämmästyttävänä ihmetapahtumana. Apostolien Teoissa kerrotaan, että kun kristityt olivat koontuneet helluntaina kävi suuri tuulispää ja taivaasta laskeutui tulisia kieliä apostoleihin ja ensimmäisiin opetuslapsiin ja kaikki täyttyivät Pyhällä Hengellä. Mitä kertomuksessa on painostettu erikoisena ihmeenä, on, että kun apostolit ja Pietari etunenässä alkoivat puhua omalla aramean kielellään, niin erikieliset kansanjoukot, jotka olivat läsnä, käsittivät kaikki apostolien puheet ja ajattelivat: „tämä on merkillistä, nuo miehet puhuvat meidän kieltämme”.

Kertomuksessa on jotain, joka herättää huomiotamme ja hämmästyttää meitä. Helluntaina

tapahtui Pyhän Hengen vuodatus ja tämä Pyhän Hengen läsnäolo vaikutti, että apostolit ja opetuslapset puhuivat jokaisen läsnäolijan omalla kielellä. Jos emme ota tätä ymmärtääksemme sanallisesti, voimme ymmärtää sen ainakin niin, että apostolien puhe oli sitä laatua, että nekin, jotka eivät osanneet heidän kieltään, luulivat käsittävänsä heidän puheensa. Tämä suorastaan fyysillisenä tapahtumana ei ole ainutlaatuinen. Olin itse kerran läsnä eräässä teosofisessa kokouksessa, jossa käytettiin eri kieliä, koska oli erikielisiä ihmisiä koolla, ja jossa yhden ihmisen puheen useat olivat ymmärtäneet, vaikka eivät osanneet puhujan kieltä. Eräskin lisäsi minulle siitä mainitessaan, että nyt hänelle ja monelle muulle selvisi, mitä tarkoitetaan Uudessa Testamentissa helluntai-ihmeellä, sillä tämä oli kuin helluntai. Hän olikin ymmärtänyt puheen sisällön, sillä hän kertoi siitä minulle. Se oli siis jonkinlainen helluntaitapahtuma, joka ainakin muistutti ensimmäistä helluntai-ihmettä ja teki sen realistisesti käsitettäväksi.

Minä en kuitenkaan tahtoisi käsittää ensimmäistä helluntaitapahtumaa ainoastaan tällä

tavalla, sillä kun kertomuksessa sanotaan, että kaikki ymmärsivät apostolien puhetta, kätkeytyy siihen mielestäni, että se, mitä apostolit puhuivat, oli niin yleisinhimillistä, että kuka tahansa saattoi sen ymmärtää. Uskonto oli juutalaisille läpeensä kansallinen, ei se sopinut eikä sitä saanut antaa toisille kansoille. Ei juutalainen voinut myydä sitä muille, sillä vaikka joku olisi kääntynyt Juudan uskoon, ei hän silti ollut juutalainen. Mutta nyt helluntaina tapahtui, että apostolit puhuivat asioista, jotka kohoten yläpuolella kansallista uskontoa, olivat yleisinhimillisiä ja yleismaailmallisia.

Tämän johdosta huomiomme kiintyy kysymykseen, mikä Pyhä Henki oli, joka täytti apostolit, niin että jotkut sanoivat heistä, että he olivat täynnä makeaa viiniä. Mikä oli se inspiratsioni? Jeesus oli sanonut: „Minä lähden pois, että voisin lähettää teille parakleetin, Pyhän Hengen, joka muistuttaa teille, mitä olen puhunut.” Jeesus oli kuollut. Hän antoi nyt opetuslapsilleen Pyhän Hengen. Tämä käy ilmi Uuden Testamentin kertomuksesta. Mikä se Pyhä Henki siis oli? Jeesus ei antanut sitä eläessään, vaan lähetti sen kuolemansa jälkeen.

Sanotaan Johannes Kastajasta, että hän oli täynnä Pyhää Henkeä, hän syntyi ja kasvoi Pyhässä Hengessä. Mutta Johannes Kastaja itse sanoi: „Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Minä en kykene sitä tekemään. Se, joka tulee minun jälkeeni, on minua niin paljon suurempi, etten kykene Hänen kengännauhojaan avaamaan. Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä.” Meidän on pidettävä mielessä, että Johannes Kastaja kastoi vedellä ja koko kristikunta kastaa vedellä. Apostolit kastoiivat uusia kristityitä vedellä, ei Pyhällä Hengellä; ensimmäiset kristityt ja apostolit olivat kuin Johannes Kastajan asemassa. Jeesuksesta sanotaan nimenomaan, ettei Hän ketään kastanut vedellä, mutta Johannes Kastaja ja ensimmäiset kristityt kastoiivat vedellä, kuten pitkin matkaa kristikunnassa on tehty.

Näin ollen meidän tekee mieli kysyä: mikä oli kastaminen vedellä ja mikä Pyhällä Hengellä ja tulella kastaminen? Jeesus sanoi Nikodemukselle, kun tämä tuli yöllä hänen luo: „Ei voi kukaan tulla taivastenvaltakuntaan, ellei hän synny vedestä ja hengestä.” Lauseella voi olla

useampia okkultisia eli sisäisiä merkityksiä, mutta silmiinpistävänä kohtana on, että ihmisen pitää uudestaan syntyä veden kasteesta, — vaikka hän ei tule taivastenvaltakuntaan ennenkuin hän myös on syntynyt hengestä. Jeesus sanoo Johannes Kastajasta, että hän on suurin ihmisistä, mutta pienin taivastenvaltakunnassa on suurempi kuin Johannes Kastaja. Johannes Kastaja ei ollut taivastenvaltakunnassa. Taivastenvaltakuntaan saattoi tulla ainoastaan se, joka oli kastettu vedellä ja hengellä, ja hengellä saattoi kastaa ainoastaan Jeesus. Kun luemme kirjoituksia Uudesta Testamentista, tulee meille selväksi, että kristitty todellisessa merkityksessä ei ole se, joka on kastettu vedellä ainoastaan, vaan se, joka on kastettu sekä vedellä että hengellä. Ihminen tulee siis ensiksi, kun hänet vedellä kastetaan, Johannes Kastajan asemaan, ja pääsee vasta sitten eteenpäin siihen kohtaan, missä apostolit olivat, että hänet kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja vasta sen jälkeen kun hän on saanut sekä veden että hengen kasteen, on hän astunut taivastenvaltakuntaan, johon kaikkien kristittyjen pitää kuulua, niin kuin Jeesus sanoi eläessään: „Nyt taivastenvalt-

takunnan portit ovat auenneet minun kauttani, nyt muuttakaa mielenne ja seuratkaa minua, niin voitte pyrkiä siihen.”

Vedellä kastaminen on ulkonaisesti katsoen symbolinen teko, symboli siitä, että ihmisessä on tapahtunut mielenmuutos; hän jättää nyt vanhan elämänsä ja alkaa uutta. Vedellä kastaminen ei merkitse mitään, jos pientä lasta kastetaan ja sanotaan, että lapsi on sen kautta tullut kristityksi ja vastaanotettu kristilliseen seurakuntaan. Semmoista taikaa ei voi kuole-mattomalle hengelle tehdä, ei ketään voi tehdä kristityksi, siksi täytyy aina tulla. Ei pientä lasta eikä ketään, joka ei ymmärrä, mitä Kristuksen seuraaminen on, voida kastaa kristityksi. Vedellä kastaminen edellyttää ja symbolisoi, että ihminen on herännyt ja kääntynyt, että hänessä on tapahtunut mielenmuutos ja että hän jättää vanhan elämän.

Johannes Kastajan luo tuli monenlaisia ihmisiä, jotka kysyivät: mitä meidän pitää tehdä? Kun ihminen tekee tällaisen kysymyksen, on hän huomannut, ettei hänen elämänsä ole niin kaunis, jalo ja pyhä, että se häntä tyydyttäisi. Hänellä on sieluntuskia, hän tahtoisii elää toi-

sella tavalla, hänen omatuntonsa sanoo: sinä olet rikkonut, sinun pitää parantaa elämäsi. Hän saa kuulla, että Jordanin luona saarnaa parannusta merkillinen mies, joka syö ainoastaan ruohoja ja on puettu kamelin karvoista tehtyyn pukuun. Ja hän lähtee Jordanin rannalle kuuntelemaan merkillisen miehen puhetta. Johannes Kastaja seisoo siellä ylväänä profeetana puhuen ihmisten väärästä elämästä, siitä väärästä pohjasta, jolle ihmisten elämä on rakennettu. Kuuntelijoissa käy kuin mahtava liikutus, he tahtovat jättää vanhan elämän ja alkaa uutta. He tuntevat hengessään oudon päätöksen: tahdomme heittää synnin ja valheen ja alkaa uutta, puhdasta ja pyhää elämää. He astuvat veteen Johannes Kastajan kastettaviksi, ja hän kastaa heitä varoittaen: „älä enää tee pahaa, sovita kaikki, mitä olet rikkonut”. Ja he tuntevat, kuinka voimakas ja elähyttävä vaikutus virtaa Johanneksesta veden kautta heihin. Vakavina, lujina, keskitettyinä lähtevät he pois sieltä ja koettavat siitä päivästä elää kuin oikeat ihmiset.

Tiedämme evankeliumeista, kuinka silmiinpistäviä vääryyksiä silloin tehtiin yhteiskun-

nassa. Veronkantajat nylkivät, kauppiaat kiskoivat, sotamiehet tekivät väkivaltaa, — yksilön oli verrattain helppo huomata oma raakuutensa. Nykyisissä yhteiskunnissa asiat ovat monimutkaisempia. Paha on enemmän peitossa. Mutta silloin, kun ihminen huomasi huonoutensa, hän meni pois ja alkoi uutta elämää. Ihmisestä, joka ei vielä ollut tietoisesti siveellinen, tuli siveellinen ihminen. Ihmisestä, joka oli sielultaan kasvattamaton, sivistymätön, tuli kulttuuriolento, joka ei tahtonut mitään väärää tehdä. Jos silmät auki arvostelemme nykyistä kristikuntaa, uskallammeko väittää, että kaikki „kristityt” kelpaavat edes kastettaviksi? Ovatko kaikki kristikuntamme yksilöt kaikissa kristikunnan kirkoissa täysin siveellisiä ihmisiä, jotka eivät mistään hinnasta tekisi mitään väärää? Eivätkö päinvastoin intohimot riehu meidän kristikunnassamme, niinkuin aina ovat ihmiskunnassa riehuneet? Täälläkin pyritään valtaan ja kunniaan ja yhteiskunnalliseen asemaan, täälläkin ovat ihmiset personallisten intohimojen vallassa. Tietysti meidän päivinämmä on enemmän kuin silloin, niitä ihmisiä, jotka tahtovat tehdä oikein. Kristikunta on monessa

suhteessa edellä entisiä aikoja, ja personallinen moraali on kehittyneempi kuin ennen, suurin piirtein ajatellen, mutta eivät sittenkään kristikuntamme yksilöt vastaa Johannes Kastajan kuvaa oikeasta ihmisestä, eivätkä täytä sitä mittaa, jota Johannes Kastajan seuraajat koettivat täyttää. Sentähden meidän täytyy hämmentykseksemme tunnustaa: jos emme ole edes Johannes Kastajan tasalla kristikunnassa, kuinka olisimme kristityitä siinä oikeassa mielessä, jota Jeesus Kristus tarkoitti sanoessaan, että meidän piti syntyä sekä vedestä että hengestä, ennenkuin pääsisimme taivastenvaltakuntaan? Meillä ei ole vielä käsitystä siitä, mitä hengestä syntyminen on ja mikä Pyhä Henki on.

Evankeliumissa nimenomaan puhutaan Pyhästä Hengestä helluntain yhteydessä ja Jeesuksen kasteen yhteydessä. Johannes Kastaja ilmoitti, että se, joka tulee hänen jälkeensä, kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja kun Jeesus antoi Johanneksen kastaa hänet, kerrotaan, että taivaat aukenivat — Jeesus näki sen, mutta on otaksuttavaa, että Johannes Kastajakin näki saman asian, — Pyhä Henki laskeutui kyyhkyksen muodossa Jeesuksen yli ja ääni kuului tai-

vaasta: „Sinä olet minun rakas poikani, jonka tänään olen synnyttänyt.” Tuskin on ajateltavissa, että Jeesus olisi siitä kertonut, jos ainoastaan hän olisi kuullut ja nähnyt. Sentähden on otaksuttavaa, että Johannes Kastajakin näki ja kuuli.

Pyhästä Hengestä puhutaan myös, kun sanotaan, että Johannes Kastaja oli täynnä Pyhää Henkeä nuoresta saakka, ja kun kerrotaan, kuinka Marian, Jeesuksen äidin tullessa Elisabetin luo, kun tämä kantoi Johannesta kohdustaan, pieni sikiö Elisabetin kohdussa vavahti ilosta ja täyttyi Pyhällä Hengellä — ja myös Elisabet täyttyi. Kun enkeli Gabriel ilmestyi Marialle ja sanoi: „Sinä, Jumalan armoitettu, olet synnyttävä Jumalan Pojan”, ja Maria kysyi: „Miten minä olen synnyttävä pojan, kun en miestä vielä tunne?” niin enkeli sanoi: „Pyhästä Hengestä sinä tulet raskaaksi.”

Miksi Johannes kastoi ainoastaan vedellä ja miksi ainoastaan Jeesus saattoi kastaa Pyhällä Hengellä? Johannes Kastaja, joka oli täynnä Pyhää Henkeä ja itse eli Pyhässä Hengessä, hän ei saattanut sillä kastaa, s.o. hän ei voinut yhtäkkiä nostaa ja vihkiä toisia ihmisiä siihen

kohtaan henkisessä elämässä, missä hän itse oli, hän vain saattoi auttaa ihmisiä valmistamaan itseään siihen tilaan. Ei opetuslapsi ole yläpuolella opettajaansa; jos opetuslapsi nousee opettajan tasalle, ei hän ole opetuslapsi enää. Vaikka Johannes Kastaja oli Pyhässä Hengessä, ei hän voinut antaa sitä toisille, hän ainoastaan kastoi vedellä, saattaen siten toisia pyrkimään siveelliseen elämään ja luopumaan pahasta.

Jeesus Kristus sitä vastoin kastoi Pyhällä Hengellä. Hän oli Jumalan Pojan asemassa, sentähden hän saattoi nostaa ihmisiä Johannes Kastajan tasalle, jotta he siitä pyrkisivät eteenpäin. Pääsihän Johannes Kastajakin taivastenvaltakuntaan juuri sillä, että hän ollen täynnä Pyhää Henkeä ja tehden omaa työtään ihmiskunnan hyväksi kuoli marttyyrina, ottaen siten Mars-vihkimyksen, joka avasi hänelle Pojan taivastenvaltakunnan. Jeesus Kristus oli Jumalan Pojan tilassa jo syntyessään, hän oli jo ennen läpikäynyt kaikki Pyhän Hengen asteet, hänen oma kehityksensä vei hänet nyt Isän luo.

Nyt voimme täydellä syyllä kysyä: mikä on tuo Pyhän Henki ja Pyhän Hengen tila ihmisellä? Mitä merkitsee, että ihminen täyttyy

Pyhällä Hengellä, toisin sanoen tulee kristityksi eli Jeesuksen oman määritelmän mukaan ihmiseksi, joka astuu taivastenvaltakuntaan? Mitä se oli, että Maria tuli raskaaksi Pyhästä Hengestä ja Jeesus sitten saattoi hänen kauttaan syntyä?

Ne asiat ymmärrämme, jos vähän ajatteleme ihmisten tulemista ja syntymistä tähän maailmaan ja olemista täällä, joista asioista puhutaan paljon teosofisessa kirjallisuudessa. Tahdon tässä parilla sanalla valaista ihmisten syntymistä maailmaan, siitä sitten selviää, mitä nuo muut vedestä ja hengestä syntymiset ovat. Kun koulussa luettiin kristillistä dogmatiikkaa, silloin saatiin muun muassa kuulla, että kristilliset teologit, pohtiessaan ihmissielun syntymää, eivät voineet sitä täysin ratkaista, mutta viittasivat kolmeen mahdolliseen selitykseen. Nämä kolme selitystä ihmissielun syntymästä olivat: ensimmäinen, kreatsiaaninen teoria, jonka mukaan Jumala loi ihmiselle sielun samalla, kun hän syntyi maailmaan; toinen, preeksistentiaaninen teoria, jonka mukaan jokaisen ihmisen sielu on ollut olemassa ennen syntymistä siinä merkityksessä, että Jumala on luomisaa-

muna luonut kaikki inhimilliset sielut yhtäikaa ja että nämä sielut odottavat jonkinlaisessa taivaassa syntymisvuoroaan; ja vihdoin kolmas tradusiaaninen teoria, jonka mukaan ihmisen sielu on syntyisin vanhemmista, tai ainakin niin, että isältä kulkee perintönä sielu lapseen. Muistan meidän opettajamme sanoneen meille, että viimeksimainittu teoria on lähinnä meidän järkeämme, mutta kyllä kai Jumala siinä myötävaikuttaa, sillä ei isä voisi antaa lapselle kuolematonta sielua. Kun nuorina niistä kuulumme, tuntuivat nuo teoriat äärettömän oppineilta, mutta ei niistä tullut sen viisaammaksi. Vasta jälleensyntymisopin valossa opimme niitä ymmärtämään, ja koko kysymys sielusta on sen kautta tullut järjelliseksi ja käsitettäväksi.

Kun ihminen syntyy maailmaan, on todella useampia tekijöitä yhteistoiminnassa. Sielu, joka syntyy, on luonnollisesti kauan ollut olemassa, ei sitä luoda silloin, sen alkusyntyy on perin toinen kysymys, mutta prosessi, jonka kautta sielu lapsena syntyy maailmaan, on itsessään monipuolinen. Voisimme syystä sanoa, että kaikki kolme teologista teoriaa pitävät tavallaan paikkansa, kun oikein ymmärtää asiat. Kreatsiaani-

nen teoria kuvaa sitä tosiseikkaa, että ihmissielut ovat lähteneet Jumalasta, eivät yliluonnollisessa luomisessa, vaan ihmeellisessä emanatsiossa; ja preeksistenssiteoria viittaa siihen, että kaikki sielut, jotka kuuluvat tähän ihmiskuntaan, ovat äärettömän kauan olleet olemassa Jumalasta syntyneinä. Tämä on luonnollisena edellytyksenä.

Kun sitten lapsi on syntyvä tähän maailmaan, pitää paikkansa tradusiaaniteoria, koska silloin tapahtuu myötävaikutus isän ja äidin puolelta ja myös preeksistenssiteoria, koska sielu itsekin on tärkeänä tekijänä. Eivät vanhemmat yksin määrää, että lapsi on syntyvä, pikemmin se on sielu, joka valitsee vanhemmat itselleen. Karmaa lukuunottamatta on kolme päätekijää: isä, äiti ja kuolematon minuus taivaassa, joka tahtoo syntyä. Jälleensyntyvä sielu on, niinkuin muistamme teosofisista tutkimuksistaamme, puettuna verhoon, jota vanhassa indialaisessa okkultismissa sanotaan *kaarana-shariiraksi* eli „syyruumiiksi”. Tämä „auramuna” on hänen kaikista okkultisin prinsiippinsä, kuten H. P. Blavatsky sanoo. Vanhemmat tekevät hänelle mahdolliseksi pukeutumisen fyysilliseen ruumi-

seen eli tulemisen näkyväiseksi ihmiseksi. Ihmisen näkyväiseen esiintymiseen ei tietenkään kuulu ainoastaan fyysillinen ruumis, vaan myös sen kaksoispuoli, eetteriruumis ja koko persoonallinen minä, joka on sama kuin hänen tunne- ja ajatuselämänsä. Teosofisissa kirjoissa tätä persoonallista „sielua” sanotaan astraali- ja mentaaliruumiiksi, vaikka okkultisesti katsoen se ei ole ruumis, vaan väriloistoinen aura, ihmisen „sielullinen ilmapiiri”. Ihminen ei olisi persoonallinen olento, ellei hän tuntisi, että hänen sielullaan on määrätty sisältö; sentähden nykyaikaiset psykologit tavallaan ovat oikeassa, kun nimittävät sielua vain „sieluelämäksi”, vaikkeivät tiedä mitään ihmisen auramunasta, eivätkä semmoista viidelle aistille todistamatonta ilmiötä usko olevankaan.

Millä tavalla nyt nuo kolme tekijää, isä, äiti ja jälleensyntyvä sielu, vaikuttavat persoonallisuuden muodostumiseen?

Lyhyesti sanoen asia on pääpiirteissään seuraavanlaatuinen: Isä antaa lapselle fyysillisen ruumiin siemenen, äiti sitä muovailee ja vaikuttaa siihen, ihmiseltä itseltä, s.o. jälleensyntyvältä minältä, tulee salavoimainen eetteriruu-

mis, joka ikäänkuin projisioituu auraverhosta karman määräysten mukaan. Vanhemmilta, etupäässä äidiltä, tulee ihmiselle hänen sieluelämänsä, ajatuksensa ja tunteensa; tämä antaminen tapahtuu alussa, sillä niin pian kuin lapsen oma minä herää ja alkaa elää omaa elämäänsä, tulee ihminen itse suurimmaksi tekijäksi sieluelämänsä muodostamisessa. Mutta pohjan hän saa äidiltään, ja voimakkaimmin vaikuttaa siihen se aika, jolloin ihmissikiö on äidin kohdussa. Mitä äiti raskaana tuntee ja ajattelee, se vaikuttaa lapsen sieluelämään. Jos isällä ja äidillä on hyvä suhde, vaikuttaa isänkin sieluelämä edullisesti lapseen. Kolmen, neljän vuotiaana tai myöhemmin lapsi herätessään ajattelemaan omana minänä, vastaanottaa vaikutelmia omalta eetteriruumiiltaan, jonka hän on tuonut karmana mukanaan. Tämä on hänen elämänkirjansa, johon hän on kirjoittanut oman menneisyytensä ja jonka mukaan hän perii edellisten elämäinsä niin debet- kuin kreditpuolen tottumukset, tavat ja taipumukset. Tavalliseen jokapäiväiseen kotiin syntyy esim. nerokas lapsi. Isä ei ole nero eikä äiti, mutta äidillä on suuria tunteita ja ajatuksia, rikas

mielikuvitus j.n.e. Nero, mikä se on? Se ei ole peritty isältä eikä äidiltä, se on lapsen omaa karmaa, joka esim. taiteellisenä taipumuksena piilee hänen eetteriruumiissaan. Mikään ei voi häntä elämässä estää tulemasta nerokkaaksi taiteilijaksi, jos hän itse ei pane vastaan, sillä hänen omat taiteelliset taipumukset ja kykynsä puhkeavat esille eetteriruumiista, johon ne on laskettu auramunasta. Tämä on n.s. perinnöllisyyslain luonnollinen ratkaisu. Onhan selvää, että ihminen liikkeissään, eleissään, jopa ajatuksissaan ja tunteissaan muistuttaa vanhempiaan, mutta yhtä selvää on, että mitä uutta ja vanhemmista poikkeavaa hänessä on, se on häntä itseään, hänen omaa karmaansa menneisyydestä, hänen omaa muistiaan, niinkuin Platon sanoisi.

Mutta vielä on otettava huomioon eräs tärkeä seikka. Lapsen sieluelämä ei rakennu yksinomaan äidin ja isän persoonallisesta sieluelämästä, vaan siihen vaikuttaa toinenkin tekijä. Äiti naisena elää sisäisessä elämässään kiinteästi oman kansansa aurassa ja kansallisessa hengessä. Hän ei useinkaan ole niin tietoinen omasta kansastaan ja kansallishengestä, kuin

mies on tuntiessaan siihen suuntaan taipumusta; mutta nainen elää luonnostaan vaistomaisesti kansansa sieluelämää. Sentähden sanotaan naisista yleensä, että he ovat vanhoillisia, eivät helposti muutu, vaan pitävät kiinni olevista oloista, puolustavat uskontoa, vanhoja tapoja ja yhteiskuntaa. Se johtuu siitä, että kansallinen aura vaikuttaa heihin, heidän oma sielunsa on auki tunne-elämässään kansalliseen suuntaan. Jos esim. isänmaa joutuu vaaraan, ketkä tuntevat sen syvemmin, ketkä haluavat ja tahtovat, että isänmaata on puolustettava? Naiset sen tekevät. He tuntevat: nyt miesten täytyy mennä taisteluun kodin ja isänmaan puolesta. Jos naiset osaisivat katsoa realistisesti asioita sillä tavalla, että itkisivät ja sanoisivat: „oi kauheata, ei pidä mennä sotaan” — silloin ei kenties tulisi sodasta mitään, mutta samalla tuntisivat he itse ja koko maailma selvästi: nyt naiset pettivät itsensä. Niin kauvan kuin he elävät tuossa vanhassa sieluelämässä, on luonnollista, että he innostuttavat omia miehiään ja poikiaan sotaan. Muinais-kreikkalainen äiti sanoi antaessaan kilven sotaan lähtevälle pojalleen: „tule takaisin joko voittajana tämän alla tai kuolleenä sen päällä”.

Kun lapsi on äidin kohdussa ja hänen vaikutuksensa alaisena ensimmäisinä vuosinaan sieluelämänsä puolesta, hän luonnollisesti imee itseensä kansallisauraa ja kasvaa äitinsä kansan henkeen pienestä pitäen. Ja niin ihminen, oli hän mies tai nainen, tuntee olevansa suomalainen, ruotsalainen, saksalainen, sillä se on hänen veressään, hän ei pääse siitä mihinkään.

Semmoinen on siis „syntyminen lihasta”.

Nyt kysymme: mikä on syntyminen vedestä? Mikä on Johanneksen kaste? Syntyminen vedestä on personallista puhdistusta. Ihminen on perinyt sieluelämänsä kaikenlaista pahaa ja itsekästä sekä vanhemmiltaan että omasta edellisestä elämästään, mutta syntyessään vedestä hän puhdistaa personallisen sieluelämänsä kaikesta pahasta, mitä on tuonut itse mukaansa menneisyydestään ja mitä on perinyt vanhemmiltaan. Hän luopuu vanhasta moraalittomuudesta ja tulee moraaliseksi olennoiksi. Tämä on veden kasteen saaminen ja sitä seuraava prosessi sieluelämässä. Se ei käy päinsä, ellei ihminen ole ajattelija ja totuudenetsijä, ellei hän harjoita rukousta ja mietiskelyä, ellei hän todella puhdistaa omaa sieluansa. Syntyminen

vedestä ei millään tavalla häiritse hänen asemaansa ihmisenä ja yhteiskunnassa, vaan tekee hänestä kunnon kansalaisen, tosi israeliitan, tosi suomalaisen, tosi saksalaisen j.n.e., semmoisen olennon, jossa ei ole vilppiä, vaan joka tietää, mitä hänen oma kansallisuutensa häneltä odottaa ja vaatii. Hänestä tulee „suurin vaimosta syntynyt”, niinkuin Jeesus sanoi Johannes Kastajasta.

Mutta mikä on syntyminen hengestä, mikä on Jeesuksen antama Pyhän Hengen kaste, johon Johannes ei kyennyt? Mikä on se Pyhän Hengen tulikaste, joka teki apostolit ja joka tekee jokaisen kristityn niin yleismaailmalliseksi, että kaikki kansat häntä ymmärtävät? Se syntyminen Pyhästä Hengestä on todella jotain toista. Ehkä ymmärrämme asian, jos ajattelemme Mariaa, jolle enkeli sanoi: „Sinä tulet raskaaksi Pyhästä Hengestä ja synnyttät pojan, josta tulee kansansa vapahtaja . . . Ja se pyhä, joka syntyy, on nimitettävä Jumalan Pojaksi.” Marialle luvattiin, että hän täyttyy Pyhällä Hengellä, tullessa siitä raskaaksi, ja synnyttää Jumalan Pojan.

Jeesuksen Kristuksen elämäntyö ja opetus on paljastanut meille, mitä syntyminen Pyhästä

Hengestä on, jota Maria ja apostolit saivat kokea ja jota jokaisen kristityn pitäisi kokea. Ei se ole niin ihmeellistä, ettei sitä jokainen voisi kokea, mutta se on ihmeellistä silloin, kun se tapahtuu todellisuudessa. Pyhä Henki on uusi elämä, joka meihin syntyy ja meidät täyttää.

Mikä uusi elämä täytti Marian? Hän oli nainen, joka koko sielullaan oli avoinna Juudan kansan kansalliselle auralle, tämä aura ikäänkuin eli hänessä. Hänellä oli äärettömän kaunis käsitys omasta kansastaan. Hän oli pyhä ja puhdas nainen. Nyt hänelle sanottiin: „Sinä tulet raskaaksi Pyhästä Hengestä, sinuun tulee uusi elämä, jota sinulla ei ole ennen ollut. Tämä uusi elämä tekee mahdolliseksi, että voit synnyttää Jumalan Pojan, josta tulee kansasi ja koko ihmiskunnan pelastaja.” Mikä se Pyhän Hengen uusi elämä oli?

Pyhä Henki on se elämä, se sisäinen tajunta, joka on koko ihmiskunnalle yhteinen. Se on koko ihmiskunnan järki eli ajatus, se totuuden tieto, imaginatsioni, kuvitusvoima, joka yhteinäisenä elää koko ihmiskunnassa, kaikkialla, missä ihminen voi nousta totuuden ja yhteenkuuluvaisuuden Pyhään Henkeen. Se on ylä-

puolella kaikkien eroavaisuuksien, yläpuolella uskonmuotojen, kansallisuuksien, verisiteitten, yhteiskunnallisten asemain j.n.e., — se on yleisen veljeyden henki, jumalallisen rakkauden henki, totuuden henki, joka tietää, että kaikki elävät olennot ovat samasta Isästä lähtöisin. Pyhä Henki elää ihmisessä silloin, kun hän on noussut kaiken yläpuolelle eikä voi sanoa: minä olen suomalainen, saksalainen, englantilainen — vaan ainoastaan: minä olen ihminen.

Ja samalla hän tietää ja tuntee, mitä merkitsee olla ihminen.

Otanpahan piirteen, jonka aina tuon esille ja toistan: „koska olen ihminen, saman Isän lapsi toisten kanssa, enkä ole luonut itseäni enkä toisia, ei minulla ole valtaa kuoleman eikä elämän yli, en voi ketään tappaa, en vihata, en suuttua, en loukata, — voin ainoastaan rakastaa: en voi siis sotia”. Tämä kohta se on niin, sanoisinko, kiperä ja kapera. Minä en voi sotia, en tehdä väkivaltaa, en pakottaa. Veljeni ovat kaikki yhtä arvokkaita tämän maan pinnalla. Jumala antaa auringon nousta niin hyvien kuin pahojenkin yli. Minun tehtäväni ei ole tuomita toisia, vaan katsoa, etten itse ole paha ja auttaa

toisia hyvyteen. Tämä ihmeellinen rakkaus ja totuuden tieto on Jeesuksen Kristuksen antama Pyhä Henki. Siihen elämään hän vetää meitä. Hän meille antaa sen tulikasteen, joka tekee meistä ihmisiä.

Siksimä näemme, että verrattain harvat ovat ne yksilöt kristikunnassa — tietysti saattaa olla tuhansia, mutta sittenkin ne ovat harvoja — jotka ovat Jeesuksen seuraajia, Pyhän Hengen täyttämia. Väkivalta- ja sotakysymys on käytännöllisenä kysymyksenä kaikista raskain ratkaista, sillä se ei ole joukkopoliittinen, vaan yksilöllinen kysymys. Hengen elämä ei sano esim.: nyt Suomi ei mene sotimaan, vaan se kysyy: ovatko Suomessa kaikki kansalaiset kristittyitä, Pyhän Hengen täyttämia? Jos sitä olisimme, silloin itsestään lankeaisi, ettemme soti. Henki ei edes sano: älä sodi, — vaan: täyty Pyhällä Hengellä, tule Jeesuksen seuraajaksi. Ja henki sanoo sen ainoastaan yksilöille, oli näitä sitten vaikka tuhansia. Mutta yksilö, joka on syntynyt Pyhän Hengen elämään, tulee ihmiseksi ihmiskunnassa, jossa useimmat eivät tiedä, mitä ihminen on. Semmoinen yksilö tottuu kulkemaan omaa tietään, sitä tietä Kristuksen

jäljessä, joka usein vie marttyyriuteen. Mutta totinen kristinuskko alkaa Pyhän Hengen tulikasteesta.

Sen tulikasteen sai Paavali Damaskuksen tiellä, apostolit helluntaina, Maria silloin, kun enkeli Gabriel ilmoitti hänelle Jumalan Pojan syntymisestä. Marian kohdussa oli tilaa Jumalan Pojalle, kun hän tuli Pyhän Hengen täyttämäksi. Ei mikään paha eikä itsekkyyks voinut hipaista hänen sieluaan, sillä hän oli ennen „vedestä syntynyt” ja positiivisesti sielussaan niin puhdistunut, kun Pyhä Henki laskeutui häneen, että hänen kohdussaan saattoi Jeesus ottaa asunnon. Ja ken Jeesus oli? Ainutlaatuinen ihmissielu, joka oli kulkenut Pyhän Hengen tien ja tullut Jumalan Pojaksi ja nyt Natsarealaisena suoritti viimeisen vihkimyssarjan, kuoleman voittamisen. Maria otti hänet vastaan, ei suinkaan niin, ettei hän olisi miehestä mitään tiennyt, vaan saamalla Josefilta siemenen, joka teki mahdolliseksi hänelle antaa ruumiin Jeesukselle. Jeesus oli Jumalan Poika syntyessään, mutta Jordanin kasteessa hän otti kosmillisen Kristuksen itseensä, ja Isä, maailmoiden avaruuksien Jumala, suuri Elämä, tunnusti hänet

pojaksi: „Sinä olet minun rakas Poikani, jonka tänään olen synnyttänyt.” Siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan, ikuiseksi, kuolemattomaksi olennoksi. Hänen tiensä kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta latua, ja hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan maagilliseksi, magneettiseksi, sähköiseksi. Hän ei olisi voinut syntyä maailmaan ollenkaan, ellei Maria hänen äitinään olisi täyttynyt Pyhällä Hengellä.

Tämä seikka samalla näyttää ja todistaa meille, että kun kristikunnassa lopulta tulemme kristityiksi, alkaa tämä suuri muutos naisista. Heidän tulee ensimmäisinä täytyä Pyhällä Hengellä, jotta maapallon koko aura puhdistuisi. Sitten he äiteinä antavat lapsilleen perinnön, josta on iloa ja hyötyä ei vain lapsille, vaan koko ihmiskunnalle.

IV.

PIENEMMÄT VIHKimYKSET

Vähemmistä vihkimyksistä puhutaan nyky-aikana rosenkreutsiläisten kesken silloin, kun tahdotaan kuvata sitä verrattain pitkää valmistavaa tietä, joka vie Kristuksen luo siinä mielessä, että ihminen voi seurata Kristusta Golgatalle. Näistä pienemmistä eli vähemmistä vihkimyksistä ei puhuttu ennen Kristusta, silloin itse asiassa tämä tie, joka nyt on valmistavaa laatua, käsitti muutamia suuria vihkimyksiä. Nykyään käytämme mieluummin nimitystä „vähemmät vihkimykset” tai, niinkuin viime kerralla sanottiin, „suuret henkiset kokemukset”, koska nämä vähemmät vihkimykset eivät tavallisesti ole vihkimyksiä sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan sisäisiä muutoksia. Näitä kokemuksia eli muutoksia on yhdeksän. Asia on muuttunut tässä suhteessa Jeesuksen jälkeen. Ennen Kristusta vei valmistava polku varsinaiselle tielle, joka käsitti neljä n.s. suurta vihki-

mystä; kolme näistä vastasi sitä, mitä nyt nimittämme valmistavaksi tieksi.

Minkätähden asia on näin? On hyvä parilla sanalla johdattaa syyt mieleen. Ennen Kristusta oli meidän maapallomme, niinkuin voimme teknillisesti sanoa, Saatanan vallassa, mutta jälkeen Kristuksen on Saatanan valta murrettu. Tämä merkitsee, että maapallomme sisäinen, salainen koulu, jota nimitetään „tuskallisten ponnistusten kouluksi”, johdattaa yksilöitä n.s. valkoiseen magiaan. Mutta juuri sentähden, että se johdattaa valkoiseen magiaan, toisin sanoen viisauteen yhtyneeseen maagilliseen voimaan luonnonvoimien ja elävien olentojen yli, saattaa tämä maapallomme koulu samalla houkutella ihmisiä harhatielle, n.s. mustaan magiaan. Etenkin semmoinen ihminen, joka ei ole oppilaana salaisessa koulussa, vaan imee maapallon voimakkaan vaikutuksen itseensä ja lähtee omille teilleen, joutuu mustan magian harhapoluille. Toiselta puolen ihminen, joka saavuttaa sen täydellisyyden, mikä tällä pallolla on mahdollinen, hän on täydellisesti voittanut mustan magian. Emme voi tulla täydellisiksi tällä maapallolla, ellemme voita mustan magian hou-

kutuksia eli, niinkuin uskonnossa sanotaan, Saatanaa. Tämä maapallomme henki eli hallitsija on niin voimakas ja viisas, että hänelle on voitu uskoa semmoisen vaikean koulun ulkonainen suojelu ja hoito, joka saattaa viedä mustaan magiaan. Meidän täytyy käyttää sisäistä intuitsionia ymmärtääksemme näitä asioita. Ei kenen huostaan tahansa voi uskoa koulua, jonka oppilaat saattavat joutua mustaan magiaan, — vain semmoiselle, joka on syvästi nöyrytynyt ja odottaa lunastuksen päivää. Marie Corelli antaa romaanissaan „Prinssi Lucio” hyvän kuvan Saatanasta. Prinssi Lucio on Saatana, mutta ei „lohikäärme” eikä „kiljuva jalopeura”, ei ilkkuva Mefisto eikä pukinsorkka paholainen, vaan kaunis, ihana, viisas olento, joka houkuttelee yksilöä pahan tielle, mutta sanomattomasti iloitsee silloin, kun yksilö ei lankea hänen pauloihinsa. Hän on kyllä ankara ja tunteeton, vaikkakin kohtelias, viettellessään ihmistä pahaan, mutta hänen sydämensä heltyy, jos ihminen voittaa kiusauksen. Tämä on kaunis kuva Saatanasta ja se muistuttaa maapallomme henkeä. Corelli oli okkultisti.

Tämä ihmeellinen enkeliolento, joka on mei-

dän maapallomme henki, tuli lunastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta ja antoi vallan Kristukselle. Ennen hän oli kosmillisen Kristuksen suojamuurina, niin ettei kukaan voinut päästä Kristuksen luo, ennenkuin hän mursi Saatanan muurin; vasta sen jälkeen hän saattoi näkymättömässä maailmassa päästä Kristuksen yhteyteen. Mutta Jeesuksen Kristuksen työn kautta on muutos tapahtunut. Saatana ei ole enää muurina Kristuksen ja ihmiskunnan välillä, vaan Kristuksen valo on tunkenut läpi pimeyden, läpi Saatanan suojamuurin ja päässyt ihmiskuntaan saakka. Siten Saatana itse asiassa on luopunut vallastaan maapallon yli ja Kristuksella on tämä valta käsissään, — mikä ei suinkaan merkitse, että yksityiset ihmiset olisivat salaperäisellä tavalla „lunastetut”, niin ettei meillä enää olisi mitään tehtävää; jokaisen yksilön täytyy yhä lunastaa itsensä, jotta Kristus pääsisi hänessä eläväksi, mutta Saatanan suojamuri ei ole enää estämässä. Nyt Kristuksen valo, Pyhä Henki, on jokaisen yksilön luona, ja Kristus kolkuttaa jokaisen yksilön sydämelle. Kosmillinen Kristus on niin lähellä kaikkia, että kuka tahansa voi lähteä turvallisesti kulkemaan

sitä tietä, joka vie hänet Kristuksen yhteyteen, sillä kulku Saatanan muurin läpi ei ole niin vaikea enää kuin ennen Kristusta, vaikka se on jokaisen kuljettava. Siinä ei välttämättä tarvita erikoisia teknillisiä vihkimyksiä, vaan samat tulokset voidaan saavuttaa henkisinä kokemuksina ja uudestisyntymisinä.

Tämä ero on olemassa Vanhan ja Uuden Liiton välillä. Vanhassa Liitossa jokainen yksilö sai omin päin nousta taisteluun Saatanaa vastaan ja voittaa hänet. Silloin ei hän voinut saada apua muualta kuin ihmisiltä, jotka olivat sen tien kulkeneet. Hän ei voinut vedota omaan sisäiseen itseensä, vaan opettajat antoivat hänelle neuvoja, joita hänen piti tarkasti noudattaa. Kun hän onnistui, vihkivät opettajat hänet johonkin määrättyyn asteeseen pyhässä veljeskunnassa.

Nyt on asia toisin. Tietysti yksilö voi vieläkin kulkea vanhaa tietä, suorittaa vihkimyksiä ja joutua veljeskunnan eri asteisiin, mutta hänen ei välttämättä tarvitse tehdä sitä, jos hän vain vetoaa siihen Pyhään Henkeen, joka on ihmiskunnassa Kristuksesta lähteneenä. Kun hän täyttyy Pyhällä Hengellä, hän voi päästä

Kristuksen luo ja kulkea Kristuksen kanssa Golgatalle. Kyllä silloinkin tulee hänelle apua, mutta hänen ei tarvitse käydä läpi suurempia vihkimyksiä, vaan voi suorittaa kaikki kokeet henkisinä, sisäisinä uudestisyntymisinä. Ja koska Uudessa Liitossa saavutukset ovat ainoastaan sisäisiä, sentähden ne myös kulkevat eri järjestyksessä eri ihmisillä. Koska tämä on kuin kulkua keskipisteeseen, voi ihminen kulkea suoraan sitä kohti ja omalla säteellään suorittaa yhdeksän henkistä muutosta ilman säännöllistä, edeltäkäs in määrättyä järjestystä. Yksilöt voivat saavuttaa kokemuksensa kukin omassa järjestyksessä, mutta ennenkuin joku on saavuttanut kaikki yhdeksän, ei hän tietysti kelpaa taivastenvaltakuntaan, ei hän ole kristitty sanan varsinaisessa merkityksessä. Täytyy saavuttaa yhdeksän suurta, henkistä tulosta, ennenkuin voi Kristuksen kanssa kulkea Golgatalle.

Olen tahtonut esittää tällaisen yleiskatsauksen ennenkuin täydellisemmin silmäämme itse saavutuksia. Kun meillä on vain yksi esitelmä käytettävänä, tulee esitykseni sangen skemaattiseksi. Lyhyesti kuitenkin koetan selittää asioita. Tahdon heti mainita edeltäkäs in

erään seikan, joka voi sattua ihmiselle hänen kulkiessaan Kristuksen valmistavalla eli Pyhän Hengen tiellä. Hän voi näet tässä näkyväisessä maailmassa joutua tekemisiin jonkun veljeskunnan tai seuran kanssa, joka antaa hänelle ulkonaisia n.s. vihkimyksiä. En tarkoita mitään mystillistä, tarkoitan, että hän tulee esim. vapaamuurariksi. Tämä muodostuu hänelle erikoiseksi kokemukseksi, joka vaikuttaa häneen voimakkaasti. Samalla tavalla voi sattua ihmiselle valmistavalla tiellä, että hän astraalimaailmassa joutuu vihkimysseremonian osanottajaksi. Hän voi nähdä unta, että hänet vihitään jonkun salaperäisen veljeskunnan jäseneksi ja semmoinen unikokemus vaikuttaa häneen suuremmoisesti, koska hän on totuudenetsijä.

Nämä kaksi vihkimyskokemusta sattuu usein Pyhän Hengen tien kulkijalle, mutta ne eivät merkitse mitään, jolleivät ne vaikuta hänen sieluunsa voimakkaasti ja todista hänelle jotain. Mutta jos tällaiset kokemukset paljastavat hänelle ennen tuntemattomia totuuksia, antaen hänen paremmin ymmärtää itseään ja koko maailmaa, silloin ne kuuluvat vähempiin vihkimyksiin eli niihin henkisiin saavutuksiin, joita ihmisellä pitää olla yhdeksän.

Nyt nämä ihmisen yhdeksän kokemusta jakautuvat luonnonmukaisesti kolmeen jaksoon riippuen siitä, että me ihmiset elämme tässä syntymän ja kuoleman välisessä tilassa eli maailmassa, jossa tajuntamme pukeutuu kolmeen eri muotoon eli ilmenee kolmella eri tavalla. Ensinnäkin on tämä päivätajunta, jossa elämme hereillä ollen ja jossa olemme enemmän tai vähemmän itsetajuisia. Toisena on unitajunta, jossa nukumme ja näemme unta. Ja se on toinen meidän tajuntamme ilmenemismuoto. Ja kolmas tajunnanmuoto on se, jossa elämme nukkuessamme niin sikeästi, ettemme näe mitään unta, vaan olemme herättyämme levänneet mielestämme erinomaisen hyvin. Silloin tajuntamme on ollut siinä kolmannessa tilassa, jota nimitetään unettomaksi eli salatajunnaksi. Ensimmäinen oli siis valvetila, toinen unennäön ja kolmas unettoman unen tila. Jokaisella on kokemusta näistä kolmesta, ne kuuluvat meidän persoonalliseen elämäämme. Mutta on vielä syvempiä tiloja. Vanhassa indialaisessa jaoituksessa puhutaan neljännestä tilasta, joka on unettoman unen takana. Siihen ei tavallisen ihmisen tajunta ollenkaan ylety.

Yllämainitussa kolmessa eri tilassa personal-lisen ihmisen tajunta siis elää, kiertäen niissä kuin spiraalissa syntymän ja kuoleman välillä. Päivällä olemme valvetajunnassa, yöllä ensin unitajunnassa ja senjälkeen salatajunnassa, ja sitten taas siirrymme unitajuntaan ja valvetajuntaan. Koska nyt Pyhä Henki valmistavalla tiellä, joka on vievä meidät Kristuksen yhteyteen, on täyttävä meidät kokonaan, ei tämä Pyhän Hengen vaikutus saa rajoittua ainoastaan päivä- eli valvetajuntaan, vaan sen täytyy tunkea myös uni- ja salatajuntaan. Niin paljon on meidän saatava valmistavalla tiellä aikaan, että Pyhän Hengen vaikutus on tuntuva koko persoonallisuudessamme, sitten vasta voimme astua Kristuksen luo. Se on suuri ja pitkä katharsiksemme eli puhdistuksemme.

On itsestään selvää, että ennenkuin ollenkaan voimme astua Pyhän Hengen tielle, täytyy meidän olla totuudenetsijöitä, ihmisiä, jotka ajattelevat, kyselevät, tahtovat tietoa elämästä ja kuolemasta. Pyhän Hengen tielle ei voi astua kukaan, joka on välinpitämätön, „suruton”, jolle elämä on yhdentekevää, joka ei välitä Jumalasta eikä perkeleestä. On välttämätöntä, että ihmi-

nen sisässään syntyy uudestaan totuudenetsijäksi, joka ei tahtoisi elää turhaan eikä astua hautaan tietämättä mitään Jumalasta. On välttämätöntä, että hän on totuudenetsijä, jotta hän voisi lähestyä elämän porttia taivastenvaltakuntaan. Niinkuin Jeesus sanoo: „Tehkää parannus ja muuttakaa mielenne, sillä taivastenvaltakunta on lähestynyt.”

Uudessa Liitossa on merkikasta, että kosminen Kristus on lähestynyt meitä. Jeesus sanoi, että kun hän menee pois, hän lähettää Pyhän Hengen, joka opettaa ja opastaa. Kun totuudenetsijöinä astumme Pyhän Hengen tielle, joka on vevä meidät Kristuksen yhteyteen, olemme heti selvillä siitä, että on kysymys meidän itsekasvatuksestamme. Sillä mikä on totuuden Pyhä Henki, se Elämä, josta tiedämme, että meidän täytyy tulla osallisiksi? Se on veljeyden, rakkauden elämä. Sentähden H. P. Blavatsky asetti teosofisen liikkeen ensimmäiseksi ohjelmapykäläksi yleisen veljeyden tunnustamisen. Kun tunnustamme kaikkien yhteisen veljeyden, silloin olemme todellisia totuudenetsijöitä, jotka voimme kulkea Pyhän Hengen tietä, sillä Pyhä Henki on se Henki, joka yhdistää kaikki ihmi-

set yksilöinä toisiinsa. Ennen maailmassa oli korkeimpana kansallinen henki, joka erotti ihmiset toisistaan, kuten se tälläkin hetkellä tekee samoin kuin luokkahenki tai sukuero, ellei se synny uudestaan tulesta ja hengestä. Pyhä Henki on kaikkien ihmisten takana ja tekee, että yksilö ymmärtää ja tietää ja tuntee, että ihmiset ovat veljiä huolimatta yhteiskunnallisesta asemasta, valtiosta, sukupuolesta j.n.e. Se on Pyhän Hengen antama totuuden näkemys, tämä veljeyden ymmärtäminen.

Pyhän Hengen tiellä kulkeminen on näin ollen veljeysrakkauden toteuttamista käytännössä. Ennenkuin kuljemme tiellä, näemme rakkauden vaatimukset hengessämme, mutta emme osaa niitä toteuttaa. Kun olemme oppineet rakastamaan, silloin pääsemme taivastenvaltakuntaan. Toisille tämä voi tapahtua yhdessä maallisessa elämässä, toisilta kuluu siihen monta ruumistusta. Joka tapauksessa ihminen ymmärtää, että tie vaatii häneltä monipuolista itsekasvatusta ja ponnistusta. Elämä semmoisenaan auttaa häntä, mutta jumalat eivät auta muita kuin niitä, jotka itse työtä tekevät. Ja sentähden pyrkijä, kun tämä tie hänelle aukenee, rupeaa harjoitta-

maan n.s. mietiskelyä, sillä ihminen ei voi päästä mihinkään itsekasvatuksen tiellä, ellei hän opi ajatuksiaan hillitsemään. Mutta kun pyrkijä ryhtyy kasvattamaan itseään ajatuksen keskittämisen ja mietiskelyn avulla, silloin hänessä kehittyy ensimmäinen yhdeksästä vaadittavasta ominaisuudesta. Kaikki yhdeksän ilmenivät kyllä jotenkuten hänen tajunnassaan, ja pyydän huomauttaa, että näitä ominaisuuksia voi harjoittaa eri järjestyksessä, yksilöstä riippuen, — ne eivät välttämättä kulje siinä järjestyksessä, jossa ne nyt esitän.

Mutta ensimmäinen ominaisuuksista, se, joka kehittyy ihmisessä varsinaisesti juuri ajatus työn avulla, ilmenee hänen sisässään sangen huomattavana kokemuksena. Hän nimittäin alkaa tuntea itsensä perin yksinäiseksi, usein aivan avuttomaksi, hyljättyksi ja huonoksi. Monet uskonnolliset ihmiset ovat tätä kokeneet. Ja pyrkijän täytyy kokea, kuinka yksin hän on, aivan kuin laivahylky karilla. Ei hän löydä itseltään mitään kaunista, hyvää, jaloa. Kuta enemmän hän harjoittaa ajatuksiaan ja oppii mietiskelemään, sitä selvemmin hän huomaa, kuinka syntinen hän on. Se on sellaista työtä, tämä

itsekasvatus, etteivät sen tulokset näy pinnalla. Pyrkijä luulee itse menevänsä taaksepäin ja pelkää, että kaikki näkevät, kuinka mitätön hän on. Hänestä tuntuu, kuin ei Jumala tai Mestarikaan välittäisi hänestä. Silti hänen täytyy alati ponnistaa eikä antaa minkään seikan lamauttaa mieltään. Sen hän tuntee järkkymättömäksi velvollisuudekseen.

Tämän rinnalla kulkee toinen henkinen kokemus, hankitaan toinen ominaisuus, joka koskee toisia ihmisiä. Sillä pyrkijä oppii myöskin näkemään, etteivät toisetkaan ihmiset ole täydellisiä. Hän näkee sen niin selvästi, että verratessaan itseään toisiin hänessä voisi nousta ylpeydentunne, joka pukeutuisi seuraavaan ajatukseen: minähän en ole huonompi kuin toiset, päinvastoin jossakin suhteessa parempi! Tämä on kiusaajan ääni. Pyrkijän pitää oppia veljeyden läksy. Se on totuuden mittapuu tällä tiellä. Kun hänen silmänsä avautuvat näkemään, minäkalaisia toiset ihmiset ovat, ei tämä saa opettaa hänelle itsevanhurskautta, vaan nöyryyttä. Hänen pitää kasvattaa itseään suvaitsevaisuuteen, hänen täytyy tuntea, että veljeyden onni on siinä, että ihmiset ovat erilaisia. Minun rak-

kauteni ihmisiä kohtaan osoittautuu siinä, että rakastan heitä semmoisina kuin ovat. En saa tulla kärsimättömäksi enkä vaatia toisilta, että he olisivat „parempia” kuin ovat. Minun on päinvastoin opittava iloitsemaan ihmisistä, että ovat niin hyviä kuin ovat. Rauhallisesti minun on katseltava heidän virheitään ja epätäydellisyyksiään ja iloittava siitä, kuinka paljon hyvää heihin tulee, kun he kasvavat, sillä missä ihmisellä on heikko kohta, siinä hän kehittyessään tulee olemaan voimakas ja puhdas.

Nöyryys on näet toinen yhdeksästä ominaisuudesta. Se on aivan välttämätön Pyhän Hengen tiellä. Jos itseämme tutkiessamme huomaamme itsessämme puutteellisuutta tässä kohden, jos olemme hätäiset ja häijyt arvosteluisamme, täytyy meidän oppia maltillisiksi, sydämellisiksi, vapaamielisiksi ja anteeksiantavaisiksi. Sillä tavalla pysymme nöyrinä.

Valve- eli päivätajuntaan kuuluu vielä kolmas tärkeä ominaisuus, jonka pitää meissä kehittyä. Se on vapautuminen kärsimyksen pelosta. Emme saa pelätä tai paeta kärsimystä. Kärsimys on karmaa, vieläpä erinomaisen hyvää karmaa. On aivan kuin karma meitä suosisi,

jos se heittää tiellemme suuren kärsimyksen tai pettymyksen tai tuskan; samalla kun maksamme vanhaa velkaa, opimme olla uutta tekemättä. Kristikunnassa on opetettu ihmisiä, että heidän tehtävänsä on pelastaa sielunsa pakenemalla helvetin tulta ja tuskaa; mutta kulkiessaan totuuden Pyhän Hengen tiellä, täytyy meidän päinvastoin oppia ajattelemaan, että olisi väärin paeta helvetin tulta oman sielumme pelastukseksi, jos meidän sielläolomme voisi olla toisille avuksi ja pelastukseksi. Kristikunnassa on opetettu, että ihmiset taivaassa iloitsevat Jumalan vanhurskaudesta nähdessään, kuinka pahat ihmiset kärsivät helvetin tulessa. Tämä on niin sanomattoman epäsiveellinen kanta, ettei Pyhän Hengen tiellä kulkija voi sanoa muuta kuin näin: Jos olisi olemassa ikuinen helvetti, silloinhan minun pitäisi mennä siihen, sillä varmasti voisin siellä lohduttaa toisia ja tehdä jotakin hyvää.

Nyt semmoista kadotusta ei ole olemassa, jonka tähden tiellä kulkijan tehtävänä on vapauttaa toisia kadotuksen pelosta ja kasvattaa itseään alistuvalla ilolla kärsimään omien syntiensä seurauksia, oli synnit tehty tässä tai edel-

lisissä elämissä. Hän tietää, ettei kärsimys tule, ellei ole elämän lakia vastaan rikottu. Kun kärsimys kohtaa häntä personallisesti, on se hänen personallista karmaansa. Mutta mikäli hän voi ottaa osaa jonkun heimon tai kansan yhteiseen karmaan, on hän kuin hyvän mielen ja rauhan lähteenä, hän keventää yhteistä taakkaa, hän kykenee tekemään työtä ilon ja onnen puolesta keskellä yleistä kurjuutta. Hän ei uppoudu kärsimykseen, vaikka on siinä mukana, vaan koettaa vähentää toisten ahdistusta.

Ei hän etsi turhanpäiten kärsimyksiä, esimerkiksi harjoittamalla askeesia, ei hän sillä lisää ei nopeutta eikä omaa kuntoa Pyhän Hengen tiellä. Hän voi kyllä tuntea sisässään: nyt kiellän itseni siinä ja siinä suhteessa tai nyt kasvatan tahtooni paastoamalla, ja kun hän tuntee sen sisäiseksi inspiratsiooniksi, hän tekee niin, vaikka se tuottaisi hänelle paljonkin tuskaa. Kieltäytyyhän ihminen vapaaehtoisesti monesta asiasta ollessaan sairas ja tietäessään että kieltäyminen vie terveyteen. Samoin voi ihminen sisäisestä pakosta asettaa itselleen moraalisia tehtäviä. Mutta pyrkijä muistaa aina, mitä Jeesus neuvoi: kun paastoatte, älkää

olko synkän näköisiä niinkuin tekopyhät; sillä he tekevät kasvonsa rumannäköisiksi, jotta ihmiset näkisivät heidän paastoavan. Vaan kun sinä paastoat, voitele pääsi ja pese kasvosi, ettet näkyisi ihmisille paastoavana, vaan Isällesi, joka on salassa . . .

Sitten on kolme ominaisuutta, jotka varsinaisesti kuuluvat unitajuntaan. Kun ihminen kulkee Pyhän Hengen tiellä, hänen unielämänsä muuttuu, hänen unensa tulevat entistä elävämiksi, hän on unessa tekemisissä uuden maailman ja uusien olosuhteiden kanssa ja kohtaa siellä uusia, ennen tuntemattomia ihmisiä. Unet tulevat usein profetallisiksi, hän näkee edeltäkäs in, mitä tulee tapahtumaan. On kuin unitajunta olisi varustettu uudella aistilla. Uni-elämä tulee sanalla sanoen erikoisen kiintoisaksi.

Tahdon nyt kiinnittää huomion siihen, mitä ominaisuuksia pyrkijän tulee kasvattaa itsessään tuon unielämän suhteen ja millä tavalla samat ominaisuudet heijastuvat häneen hänen päivätajunnassaan. Pyhän Hengen tiellä kulki ja ei saa pysähtyä eikä tyytyä siihen, että hänen unielämänsä muuttuu itsestään vaih-

televaksi, vieläpä onnelliseksi ja ylevän kauniiksi, niin että hän mielellään nukkuu ja näkee unta, vaan kulkijan täytyy olla tietoinen siitä, että Pyhän Hengen voima on täyttävä kaikki hänen tajuntatilansa. Sentähden hän kysyy itseltään, mitä hänen tulee unitilassaan tehdä, mitä oppia unitajunnan suhteen? Hän muistaa, että tiellä vaeltajan siveellinen periaate on veljesrakkaus. Rakkaus mittapuunaan hän kysyy: mitä ominaisuuksia minun nyt tulee kehittää itsessäni? Vaikka kyseessä ovat ominaisuudet ilmenisivät unimaailmassa omalaa-tuisina psykologisina ilmiöinä, esiintyvät ne kuitenkin hänen päivätajunnassaan määrätyn-laisina, joten hän tietää, mitä ominaisuuksia hänen tulee kehittää itsessään uni-elämäänsä varten.

Ensimmäinen on ankaruus itseään kohtaan. Hänen tulee unta nähdessään panna merkille, hallitseeko hän harhojen maailmassa itseään, osaako hän kieltäytyä, osaako hän olla veljellinen, hyvä, puolueeton, epäitsekäs ja puhdas. Jos ei, hänen on se opittava, sillä uni-elämässä hänen täytyy olla ankara itselleen. Vaikka hän päivä-tajunnassa, näkyväisessä elämässä, olisi saavut-tanut vallan itsensä yli ja täällä osaisi helposti

kieltäytyä houkutuksista, ei tämä riitä. Hänen täytyy unissaan olla yhtä voimakas, yhtä hillitty. Tämä on mahdollista oppia, kun hän nukkuessaan herää tietoiseksi siitä, että nukkuu. Ja päivätajunnassa hänen täytyy kasvattaa itseään siihen.

Toinen ominaisuus, jonka vaeltaja pian itsekin huomaa välttämättömäksi unielämässä on toisten suojeleminen kiusauksilta. Hänen täytyy oppia olemaan toisten elävien olentojen suhteen viisas ja luja. Ei riitä, ettei hän itse lankea kiusauksiin, vaan hänen täytyy olla niin luja, voimakas ja jalo, että osaa auttaa toisia esimerkillä, sanalla ja työllä. Vaikka hän on herännyt tietoiseksi siitä, että elää omassa maailmassaan, täytyy hänen siinäkin oppia käyttäytymään oikein ja veljesrakkauden mukaisesti.

Tämä on verrattain vaikea läksy vaeltajalle. Hänen täytyy olla luja itseään kohtaan sekä auttaa toisia lankeamasta kiusauksiin. Se on toista kuin näkyväisessä maailmassa. Täällä hän aniharvoin voi estää toisia lankeamasta kiusauksiin; vaikka sanoillaan neuvoa, ei voi tehdä sitä liiaksi, sillä pitkä nuhde saa aikaan

vastakkaisen vaikutuksen. Jokainen vaimo tietää, että jos hän saarnaa miehelleen, joka tulee myöhään kotiin, ei mies siitä parane, päinvastoin. Miehellä on oma luontonsa, naisen täytyy ymmärtää, että anteeksiantava rakkaus on tässä elämässä ainoa, hänen täytyy olla iloinen ja tyytyväinen, silloin hän voittaa miehensä. Ehkä on joku mies niin hyvä, että ottaa saarnasta oppia, mutta se ei ole tavallista. Tässä elämässä kaikki paranee anteeksi antaen. Mutta toisessa elämässä, unimaailmassa, täytyy auttaa toisia olemalla horjumattoman luja. Se on kokolailla vaikea läksy, sillä molemmissa maailmoissa täytyy auttaa, mutta näkyväisessä äänettömillä rakkauden teoilla, näkymättömässä alituisesti myös puhumalla, neuvomalla ja nuhtelemalla. Tämä kyky onkin mahdoton saavuttaa, ellei vaeltajan sydän ole täynnä elävää halua auttaa.

Kolmas ominaisuus, joka vaeltajan unielämässä kehittyy ja heijastuu näkyväiseen maailmaan, on rauhallinen mielentila, joka ei hätäänny, vaan aina on tilanteen herra ja säteilee rauhaa ympärilleen. Ja merkillistä kyllä, vaeltaja tulee silloin unielämässään niin itsetietoiseksi, ettei hän enää sano: tämä on minun subjektii-

vista untani, vaan tulee vakuutetuksi siitä, että tämä on todella toinen maailma, toinen objektiivinen elämä, jota hän elää näkyväisen elämän ohella. Siinä hän tekee työtä, vaikuttaa ja toimii, ja sen objektiivisuudesta hän saa paljon todistuksia. Hänen unielämänsä ei rajoitu hänen omaan auraansa, kuten sanomme teknillisesti, vaan hän joutuu todella tekemisiin toisten olentojen kanssa. Se on elävää elämää, hän ottaa vastaan opetuksia, hän opettaa itse toisia, mutta kuitenkin hän ymmärtää koko ajan, että astraalinen elämä sittenkin on symbolia, vaikka se on objektiivista ja todellista. Hän on ulkopuolella ruumistaan, tietoisena toisessa käytövälineessä, ja joutuu tässä ajatuksien ja tunteitten maailmassa tekemisiin toisten ajattelevien ja tuntevien olentojen kanssa, mutta kaikki on sittenkin käsitettävä symboliksi.

Tämä on erittäin tärkeä asenne, minkä vaeltaja saavuttaa. Hänestä ei saa tulla astraalista kulkijaa, joka elää unimaailmassa ja uskoo, että se maailma on todellisempi kuin fyysillinen, vaan hänen tulee koko ajan tietää, että harhojen astraalinen maailma on symbolia, vaikka se on todellista. Sillä se ei ole todellista samassa mer-

kityksessä kuin fyysillinen todellisuus eikä sillä tavalla kuin henkinen elämä ja henkimaailma myöhemmin on tuleva todelliseksi.

Mutta lopuksi Pyhän Hengen tiellä vaeltaja tulee tekemisiin salatajunnan kanssa. Tässä on myöskin saavutettava kolme kykyä eli ominaisuutta, ja ne ovat omiansa tekemään vaeltajalle selväksi, mikä on objektiivisuus astraalissa merkityksessä, mikä se tajunta, joka todella on olemassa ruumiin ulkopuolella. Kun vaeltaja tässä salatajunnassa kehittää ominaisuuksia itsessään, se objektiivisesti tapahtuu ulkopuolella ruumista. Päivätajunnassa emme osaa puhua kuin niiden psykologisesta vaikutuksesta, sillä salatajunnan elämä on yhteydessä sen merkillisen ilmiön kanssa, jota nimitämme kahtiajaoksi vaeltajan sieluelämässä. Vaeltaja on näet toinen ihminen, toinen persoonallisuus ruumiin ulkopuolella kuin ruumiissa.

Ensimmäinen salatajunnan ominaisuus heijastuu fyysilliseen tajuntaan sillä tavalla, että ihminen näkee itsensä olentona, joka on ulkopuolella fyysillistä minäpersoonallisuutta tässä, punniten sen puutteellisuuksia ja vikoja, sen hyveitä ja kykyjä, mutta ei tunnelmallisesti,

vaan rauhallisesti ja objektiivisesti. Hänessä on kuin toinen minä, joka osaa arvostella puolueettomasti häntä itseään, — tavalla, jota hän ei ennen ole osannut tehdä. Samalla, kun tämä kahtiajako tapahtuu päivätajunnassa, hän yöllä alkaa aste asteelta herätä tietoiseksi ulkopuolella fyysillistä ruumistaan, mutta ei niinkuin ennen unessa, jolloin hän oli oma päivätajuis-personallinen itsensä, vaan uutena, entistä ehompana ja täydellisenä personallisuutena, joka astuu ulos ruumiistaan, näkee sen ja tulee täyteen selvyYTEEN ja tietoisuuteen siitä, että hän on olemassa fyysillisestä ruumiistaan huolimatta. Hän ratkaisee mielestään kuolemattomuuden probleemin, koska hän voi jättää fyysillisen ruumiinsa ja lähteä „enkelinä” toiseen maailmaan. Ennenkuin hän saavuttaa täydellisen varmuuden, hän tekee monenlaisia havain-toja ja kokeita. Hän lähtee esim. suljetusta ovesta tai ikkunasta — mikään ei tee hänelle esteitä, — yöllä ulos kadulle ja hänen siellä kulkiessaan syttyy esim. tulipalo; hän katselee sitä, panee mieleensä yksityiskohtia ja ihmisiä, jotka siellä ovat ja jotka eivät tietysti hänestä mitään tiedä. Aamulla herätessään hän ottaa sanoma-

lehden ja lukee yöllisestä tulipalosta, jonka hän itse yksityiskohtaisesti muistaa. Eikä hänen tarvitse viipyä Helsingissä yöllä, hän voi lähteä vaikka Sisiliaan ja olla läsnä Messinan hävityksessä, ja parin päivän perästä hän lehdistä lukee, että niin kävi, kuin hän yöllä oli nähnyt.

Toinen ominaisuus, minkä pitää kehittyä vael-tajan salatajunnassa ja heijastua hänen päivä-tajuntaansa, on lempeä ja valtava tyyneys, joka vaikuttaa toisiin rauhoittavasti ja yhteensitovasti. Se ei ole vain omaa maltillisuutta, vaan positiivista voimaa. Salatajunnassaan hän jou-tuukin alinomaa tekemisiin asioiden kanssa, jotka meidän kielellämme merkitsevät riitaa, epä-sopua, taistelua, sotaa. Hän saa henkimaail-massa tehdä merkillistä työtä, vähän väliä pois-taa sodan, riidan, taistelun aiheita ja edistää veljeyttä. Tämä heijastuu päivätajuntaan sillä tavalla, että vaeltaja ehdottomasti tietää harmonian, rakkauden ja rauhan ainakin positiiviseksi voimaksi elämässä, tekee työtä niiden puolesta ja vaikuttaa itse rauhoittavasti ihmisiin. Se on huomattava kyky salatajunnan omistajalle ja sen yhteydessä tulevat monenlaiset yliaistilliset kokemukset.

Kolmas salatajunnan ominaisuus eli yhdeksäs pikku vihkimys on siinä, että vaeltaja on lopulta kehittynyt kirkkaaksi olennoiksi, loistavaksi enkeliksi, jonka olemus on totuutta, rakkautta, puhtautta ja rauhaa. Fyysilliseen persoonallisuuteen se heijastuu rauhallisena, hyvää tekevänä voimana, mutta toisessa olotilassa, ruumiin ulkopuolella, vaeltaja on kuin hohtaviin häävaatteisiin puettu ihminen, joka on kutsuttu kuninkaan pojan häihin. Miksikä? Sentähden että kolmatta kykyä kasvattaessaan hän oppii suuren ja lopullisen läksyn: hän kieltäytyy mustasta magiasta. Ollessaan ruumiin ulkopuolella hän yhtämittaa joutuu tekemisiin maapallon hengen kanssa, joka on mustaa inspirationsia. Vaikka paha on ihmisessä itsessään eikä vaeltajakaan kärsi muusta pahasta, kuin siitä, mikä on hänessä itsessään, on pahaa objektiivisesti olemassa sen kautta, että maapallon henki auttaa täällä kehittyviä sieluja asettamalla heidät kiusausten kouluun. Se on n.s. mustaa inspirationsia tämän maapallon elämässä. Ruumiin ulkopuolella vaeltaja joutuu suuren kiusauksen valtaan, ellei hän ole kasvattanut itseään niin, että ilman muuta kykenee voittamaan. On kuin

kaunis henkiolento sanoisi hänelle: „noudata minun neuvojani, niin saat hallita koko maapalloa; anna kätesi minulle ja seiso minun puolellani, niin kaikki elävät kumartavat sinua”. Vaeltajan on täytynyt kasvattaa koko ajan itseään, niin että hän nyt kykenee sanomaan Jeesuksen tavalla: „mene pois tyköäni, Saatana”! Silloin Saatana suuresti iloitsee.

Nämä pienemmät vihkimykset voivat kestää useita ruumistuksia, sillä vasta kun ihminen on saavuttanut ne yhdeksän ominaisuutta, jotka kuuluvat Pyhän Hengen tien kulkijalle, vasta kun hän on kieltäytynyt mustasta magiasta ja ehdottomasti omaksunut hyvän, vasta silloin hän on valmis astumaan ahtaasta portista sisälle taivastenvaltakuntaan ja Kristuksen yhteyteen. Vasta silloin alkaa hänen kulkunsa Golgatalle.

SISÄLLYS:

I. Itsekasvatus	Siv. 7
II. Vapaus	” 32
III. Uudestasntyminen	” 52
IV. Pienemmät vihkimykset	” 77

Samalta tekijältä:

JEESUKSEN SALAKOULU. Toinen painos
1920. Smk. 15:—, sid. 25:—.

PAAVALI JA HÄNEN KRISTINUSKONSA.
1923. Smk. 25:—, sid. 35:—.

CHRISTOSOPHIA. 1924. Smk. 15:—, sid. 25:—.

VUORISAARNA. 1925. Smk. 30:—, sid. 40:—.

KIUSAUSTEN KOULUSSA. 1928. Smk. 15:—,
sid. 25:—.

RUUSU-RISTIN SYNTYSANAT SUOMESSA.
1929. Smk. 18:—, sid. 28:—.

KUKA AUTTAA MEITÄ KUOLEMASSA?
1930. Smk. 20:—, sid. 30:—.

KRISTUKSEN TUTKIMATON RIKKAUS.
1930. Smk. 15:—, sid. 25:—.
y.m. y.m.

Hinta 15:—, sid. 25:—.